

က်ထစကောယ္ပါင်နဲ့သော ရွသားမ်ထရင္တဆားဝှိ သာခန္း (၁)

နာမည်ရင်းမှာ ခင်မေမြှင့်ဖြစ်သော်လည်း ထိုနာမည်ကို အခေါ် နည်း၏။ 'မြင့် ဟုသာလျှင် ခေါ်သူ များကြ၏။ မြင့်သည် ထိုမြို့ရှိ အထက်တန်းကျောင်းသို့ အထက်တန်းပြ ဆရာမအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လာကတည်းက ဤအိမ်သို့ ရောက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤအိမ်မှာ ဤမြို့၏ အစွန်တွင်ရှိပြီး နှစ်ထပ်ကျွန်း အိမ်ကြီးဖြစ်၏။ ရေနံချေးများ ဝအောင်သုတ်ထားသောကြောင့်

ဤအိမ်ကြီးကို အချို့က 'ကျွန်းအိမ်မည်းကြီး' ဟု အလွယ်

ပည်းမှောင်၍နေ၏။

ခေါ်ကြ၏။ ဤအိမ်ကြီး၏ပိုင်ရှင်မှာ ဦးလှမောင်ဆိုသည့် စပါးပွဲစား ကြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုပွဲစားကြီး ကွယ်လွန်ရှာလေပြီ။ ၎င်း၏ဇနီး ဒေါ်နုနှင့် သားသမီးဝါးယောက်သာလျှင် ထိုအိန်

ကြီး၌ ကျန်ခဲ့၏။ ဒေါ်နုကိုလည်း ထိုပတ်ဝန်းကျင်က 'အမေနှ' ဟုသာ အလွယ်ခေါ်ကြလေ၏။

မြင့်၏မိဘများသည် ကွယ်လွန်သူ စပါးပွဲစား ကြီးဦးလှ မောင်နှင့်ရော ဒေါ်နုနှင့်ပါ ရင်းနှီးကြသူများဖြစ်ရာ မြ**င့်အနေနှင့်** ထိုမြို့သို့ ဘရာမအဖြစ်သွားရမည်ဆိုကတည်းက ထိုအိမ်ကြီးတွင် နေရန် မှာကြား၍ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ အမေနုသည် မြင့်ယူလာသောစာကို ဖတ်ပြီးလျှင် 🗕

> ''ဪ … ကိုသုတ မလှမေတို့ရဲ့သမီးကိုး၊ ဒီမြို့က ကျောင်းမှာ ဆရာမအဖြစ်လုပ်ဖို့ ရောက်လာတာလား၊ အိမ်ကြီးက အကျယ်ကြီးပဲကွယ် … ၊ သမီး ဒီမှာပဲနေ ပေါ့ … ၊ သမီးသွားရမယ့် ကျောင်းနဲ့လည်း သိပ်ပြီး မဝေးပါဘူး၊ ဒီက ကလေးနှစ်ယောက်လည်း အဲဒီ ကျောင်းမှာ တက်ကြတယ်၊ သမီးအတွက် အသွားအပြန် အဖော်ရတာပေါ့ . . . ၊ ဘာမှအားမနာနဲ့နော်၊ ကိုယ့် အိမ်လို သဘောထားပြီးနေ၊ အမေတို့နဲ့ သမီးအဖေ ကိုသုတတို့၊ သမီးအမေ မလှမေတို့ဟာ ဆွေမျိုးရင်းခြာလိုပဲ၊ အပေါ် ထပ်မှာ အခန်းနှစ်ခန်းရှိတယ်၊ ခြေရင်းဘက်က အခန်း မှာနေပေါ့ … ''

ဟု ပြောပြီးလျှင် အမေနုသည် သူ၏ကလေးများနှင့်အတူ မြွင့် နေမည့်အခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ် သင်ပေး၏။

မြင်အတွက် ခုတင်တစ်လုံးဆင်ပေး၏။ ထို့နောက် အမေ

နုက -

''စားတော့လည်း တခြားမှာမစားနဲ့၊ ဒီမှာပဲ စားရမယ် နော်၊ ဘယ်အသားမစားဘူးဆိုတာတော့ အမေနကို ပြောထား ...၊ သမီး မစားတဲ့အသား လုံးဝမချက် ဘူး … ''

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က --

''သမီးက အမဲသား၊ ကျွဲသားတော့ မစားဘူး''

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အမေနုက – ''ကလေးတွေအဖေရှိကတည်းက အမေနုတို့လည်း အမဲ

သား၊ ကျွဲသားကို ဘုရားမှာ လှူပြီးသားပါ'' ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် အမေနုသည် မီးဖိုသို့ဝင်ကာ ချက်ရေး

ပြုတ်ရေးများကို စီမံလေတော့၏။ မြင့်လည်း မီးဖိုသို့ဝင်ပြီးလျှင် အမေနုအား ကူညီလုပ်ကိုင်

ပေးလေ၏။ ''မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ် … ၊ အမေ နိုင်ပါတယ်''

ဟု ပြောသော်လည်း မြင့်က 🗕 ''အလုပ်မလုပ်ဘဲ မနေတတ်လို့ပါ အမေ … ''

ဟု ဆို ကာ အတင်းဝင်၍လုပ်လေ၏။

မိုးဒေဝါ

ထမင်းစားချိန်ရောက်သောအခါ ထမင်းပန်းကန်များကို ထမင်းစားပွဲသို့ ရွှေကြရလေ၏။

ထမင်းစားခန်းတွင် ထမင်းစားရန် မတ်တပ်စားပွဲဝိုင်းကြီး ဘစ်ခုရှိ၏။ ထိုစားပွဲဝိုင်းကြီးကို ကုလားထိုင်ခုနစ်လုံးက ဝိုင်း၍ထား လေ၏။ ရှေးဦးစွာ အမေနက ဝင်၍ထိုင်၏။ ထို့နောက် သမီးအကြီး ကလေး သွယ်သွယ်က ဝင်၍ထိုင်၏။ သွယ်သွယ်ထိုင်ပြီးသောအခါ သွယ်သွယ်ထက်အငယ် မြတ်မင်းဆိုသောကလေးက ထိုင်၏။ မြတ် မင်းထိုင်ပြီးသောအခါ စန္ဒာဆိုသော ကလေးမက ထိုင်၏။ စန္ဒာထိုင် ပြီးသောအခါ ကိုဖြိုးဆိုသော ကောင်လေးကထိုင်၏။ ကိုဖြိုးထိုင်ပြီး သောအခါ၌ တိုးကြီးဆိုသော အငယ်ဆုံးကလေးက ဝင်၍ထိုင်လေ

ထို့ကြောင့် စားပွဲဝိုင်းကြီးတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး လွတ်၍ နေလေ၏။ ထိုအချင်းအရာကိုမြင်လျှင် မြင့်က –

> ''ဒီစားပွဲဝိုင်းကြီးမှာ အရင်က လူခုနှစ်ယောက်ဝိုင်းထိုင်ပြီး ထမင်း စားခဲ့ကြတယ်နဲ့တူတယ်၊ အခုတော့ တစ်ယောက် လိုနေပုံရတယ်၊ အဲဒီလိုနေတဲ့ လူဟာ အမေနရဲ့ယောက်ျား ဦးလှမောင်ဆိုတာဖြစ်မှာပါ ... ''

ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ ထိုအခါ အမေနုက –

``သမီး . . . လွတ်နေတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ပြီးထိုင်လေ`` ဟု ဆိုသဖြင့် မြင့်လည်း ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ အမေနုက ထမင်းဟင်းများ ထည့်ပေးပြီးလျှင် အားရပါးရစားရန် အားပေးလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ခြံထွက်သင်္ဘောသီးကို လိုး၍ အမေနက ကျွေးပြန်လေ၏။ သင်္ဘောသီးစားသောအခါ၌ သွယ်သွယ် က မြင့်၏ ပန်းကန်အတွင်းသို့ သင်္ဘောသီးများ ထည့်ပေးရင်း – ''မမ စားပါ •••''

ဟု ပြောရာ အမေနက

"သမီး မိသွယ် …၊ မမလို့ မခေါ်နဲ့ …၊ သူက သမီး တို့ကျောင်းမှာ ဆရာမလုပ်မှာ၊ ဆရာမလို့ပဲခေါ် …၊ ကျောင်းမှာ နှတ်ကျိုးနေမယ် … "

ဟု ဟန့်လိုက်ရာ သွယ်သွယ်က – ''ကန်တော့ ကန်တော့ဆရာမ … ၊ သွယ် မသိလို့ပါ'' ဟူ၍ လက်အုပ်ကလေးချီကာ တောင်းပန်ရှာလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်မင်းက –

ပ ''မှားတယ်ဆိုတာ တစ်ခါပဲရမယ်နော်၊ ခဏခဏ ကန် တော့၊ ကန်တော့လုပ်လို့တော့ မရဘူး · · · '' ဟု ပြောလိုက်လျှင် အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ

သွယ်သွယ်က – ''နင် တော်တော်ဆရာလုပ်တယ် ….''

ဟု မြတ်မင်းကို ပြောလိုက်ရာ – ''ဆရာလုပ်တာမဟုတ်ဘူး … ၊ သတိပေးထားတာ … ၊ ဒီအိမ်မှာ နှင်ပဲမှားနေတယ်၊ ကျန်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မမှားဘူး၊ မနက်တုန်းကလည်း အမေက ရွက်လှပင်တွေ

ကို ရေလောင်းခိုင်းတယ်၊ နှင်က ရွက်လှပင်တွေကို မလောင်းဘဲ ခြံစည်းရိုးက ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တွေကို သွား လောင်းတယ်

အမေကဆူတော့ နင်က ငိုတယ်၊ နင့်အလုပ်က မှားတဲ့ အလုပ်နဲ့ ငိုတဲ့အလုပ် နှစ်မျိုးပဲရှိသလား ...၊ အဲဒီအ လုပ်နှစ်မျိုးကို အလုပ်ခန့်မယ်လူရှိရင် နင် အလုပ် လျှောက်လိုက်၊ အဲဒီအလုပ်မှာ နင်လူကြီးဖြစ်မယ် ... "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အမေနုက 🗕

''တော်ကြပါတော့ … ''

ဟု အော်လိုက်ရလေ၏။ ထိုသို့ အော်ပြီးနောက် – '''သမီးရေ … ဒီအိမ်မှာတော့ အဲဒါလေးတွေ သည်းခံရ

မယ်ကွယ်၊ ဒီအိမ်မှာက အဲဒီလိုပဲ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ကွယ်၊ စိတ်မညစ်နဲ့နော် ... ''

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က –

''စိတ်မညစ်ပါဘူး အမေရယ် ...၊ သူတို့လေးတွေ ဒီလို ပြောတတ် ဆိုတတ်တာကိုပဲ မြင့်က သဘောကျမိတော့ တယ်''

ဟု ပြောလေ၏။

၁၂

ထမင်းစားပြီးသောအခါ မြင့်သည် အပေါ် ထပ်သို့ တက် သွားပြီးလျှင် ၎င်း၏ခုတင်၌ ထိုင်၍နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကလေးငါး ယောက်ရောက်လာပြီးလျှင် ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ကာ ခုတင် ပေါ်တွင် တံတောင်ဖြင့်ထောက်၍ မေးတင်ထားပြီးလျှင် မြင့်ကို ငေးကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က –

''ဆိုကြ … ''

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သွယ်သွယ် က – ''မဆိုပါဘူး ဆရာမ … ၊ ဆရာမ ပျင်းမှာစိုးလို့ အနားမှာ လာပြီးနေပေးတာပါ … . ''

ဟု ပြောပြီးလျှင် ၎င်းကိုယ်တိုင် သိုးမွေးဖြင့် ထိုးထားသော အိတ် ကလေးကို မြင့်ကို ပေးပြီးနောက် –

''လက်ဆောင် ….''

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ပြတ်မင်းက လည်း သူကိုယ်တိုင်လုပ်ထားသော သစ်သားအိမ်ကလေးကိုပေးရင်း –

''ဆရာမ … ဒါ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့အိမ်ကလေး … '' ဟု ဆိုကာ လက်ဆောင်ပေးလေ၏။ စန္ဒာကမူ ၎င်းကိုယ်တိုင် ခူးထား

သော နှင်းဆီပန်းကလေးကို ပေးရင်း –

``ဆရာမ ... ဒါ စန္ဒာ့ရဲ့လက်ဆောင် ...`` ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖြိုးကမူ ခါးပုံအတွင်းမှ ယုန်ကလေးကိုထုတ်၍ မြင့်၏ ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ပေးရင်း –

''ဆရာမ … ဒါ ကျွန်တော်မွေးထားတဲ့ ယုန်ကလေး၊

ဆရာမ ကစားဖို့လက်ဆောင် ... '' ဟု ပေးလေ၏။ တိုးကြီးမှာမူ လက်ဆောင်ပေးရန် တစ်စုံတစ်ရှာ မပါသောကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်ထားသော သူ၍ ပါးနံ့

🛈 ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာဒပ

ဖောင်းဖောင်းကလေးကို မြင့်၏ရှေသို့ တိုးပေးလိုက်လေ၏။ မြင့်လည်း သဘောပေါက်သွားပြီး

''ဒါ မင်းပေးတဲလက်ဆောင်လား … ''

ဟု ဆိုကာ လက်ဝါးဖြင့် ပါးဖောင်းဖောင်းကလေးကို မနာမကျင် လိမ်ဆွဲလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ တိုးကြီးက –

''ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှမရှိဘူးဆရာမ … ``

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က – ''ရှိပါတယ်ကွယ် … ၊ အဲဒီ မင်းရဲ့ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးက

> မင်းဥစ္စာပေါ့ ...၊ ဆရာမ ဒီအိမ်မှာနေနေသရွေ့ မင်းရဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးတွေကို နေ့တိုင်း လက်နဲ့လိမ်ဆွဲ ۵۵۰۰۰٬۰۰۰

ဟု ပြောလိုက်ရာ တိုးကြီးက သဘောကျ၍ တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် မြင့်က – ''သွယ်သွယ်ရေ 🔐 မင်းတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားပွဲမှာ

> ကုလားထိုင် ခုနစ်လုံးတွေ့တယ်ကွယ့် … ၊ လူက ခြောက် ယောက်ပဲ ရှိတာ …၊ တစ်လုံးပိုနေတယ်၊ ဆရာမက အဲဒီပိုနေတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ထမင်းစားခဲ့တာ

ဟု ပြောလိုက်လျှင် သွယ်သွယ်က – ''အရင်က ခုနစ်ယောက် ဆရာမရဲ့ … ၊ သမီးတို့အစ်ကို ကြီး ထောင်ကျသွားလို့ အဲဒီကုလားထိုင်က လွတ်နေ တာ … ၊ အရင်ကဆို ရှစ်ယောက်ပေ့ါ … ၊ အဖေကြီး ထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လှူလိုက် ပြီ ….၊ အခု ဆရာမထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်က အစ်ကိုကြီး ထိုင်တဲ့ကုလားထိုင်

ဟု ပြောရာ မြင့်သည် မျက်လုံးအကြောင်သား ဖြစ်သွားလေ၏။ ''မင်းတို့အစ်ကိုကြီးက ဘာပြုလို့ ထောင်ကျရတာတုံး''

ဟု စပ်စုလိုက်ရာ သွယ်သွယ်က 🗕

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စော်ကားမော်ကား ဆွဲလား လွဲလား လုပ်နေတာတွေ့လို့ အစ်ကိုကြီးက ဝင်ပြီးတော့ ကာကွယ်ပေးတာ 🔐 သူတို့က လေးယောက်၊ သုံး ယောက်မှာက စားမြှောင်ပါတယ်၊ တစ်ယောက်မှာက **စား** ရှည်ပါတယ်၊ ဇားရှည်နဲ့လူက အစ်ကိုကြီးကိုခုတ်တာ အစ် ကိုကြီးက ရှောင်ပြီး အဲဒီဓားကို လုယူပြီး ပြန်ခုတ်လိုက်တာ အဲဒီလူသေသွားတယ်၊ သေသွားတဲ့လူက အရပ်လူကြီး သား ဖြစ်နေတယ် …၊ အစ်ကိုကြီးကို အဲဒါကြောင့် လူသတ်မှုနဲ့ ထောင် (၁၀)နှစ် ချလိုက်တယ်၊ အင်းစိန်မှာ ထောင်ကျနေတယ်''

ဟု ပြောပြလေ၏။

ဟု မြင့်က မေးလိုက်ရာ သွယ်သွယ်က --

''အစ်ကိုကြီးနာမည်က မိုးသီးတဲ့ … ''

''မင်းတို့အစ်ကိုကြီးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုံး''

ം..

၁၄

ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။

''ဘယ်အရွယ်မှာ ထောင်ကျသွားတာလဲကွယ်''

ဟု မြင့် က မေးပြန်ရာ သွယ်သွယ်က 🗕

''အသက် ၂၅ နှစ်မှာ ထောင်ကျသွားတာ၊ အစ်ကိုကြီး အသက် ၃၅ နှစ်ပြည့်မှ ထောင်က ပြန်လွတ်လိမ့်

ဟု ပြောလေ၏။

`'မင်းတို့အစ်ကိုကြီးက ကျောင်းနေတာလား၊ အလုပ် လုပ်တာလား ... ''

ဟု မြင့်က မေးပြန်ရာ သွယ်သွယ်က 🗕

''အစ်ကိုကြီးက ကျောင်းနေတာပါ ….၊ အဖေ သေ တဲ့နှစ်မှာ အစ်ကိုကြီး ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဝပ်ရှော့မှာ ကားပြင်တယ် … ၊ အစ်ကိုကြီးက ကားမျိုးစုံကို ကောင်းကောင်း ပြင်တတ်တယ်

ဟု ပြောရင်း မျက်ရည်များကျှလာလေ၏။

''ဒီအမှုဟာ ရှေ့နေကောင်းကောင်းခဲ့လိုက်ရင် လွတ်သွား နိုင်တဲ့ အမှုမျိုးပဲ၊ သူ့မှာ လူသတ်မယ့်ရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ … ့

ဟု မြင့်က ပြောလိုက်လျှင် သွယ်သွယ်က – ''အဲဒီလိုလိုက်ဖို့ အမေ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံ လေးဟာလည်း သမီးတို့တစ်အိမ်လုံးစားဖို့ အတိုးချထားရ တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး ထောင်ကျသွားတာ

ဟု ပြောရင်း ငိုလေ၏။

''လက်နက်ကိုယ်စိနဲ့ သူလေးယောက်ကို နိုင်အောင်တိုက်

နိုင်တာ နည်းတဲ့စွမ်းရည်တော့မဟုတ်ဘူး' ဟု မြင့်က ပြောလိုက်လျှင် သွယ်သွယ်က ~

''အစ်ကိုကြီးက 'ဗန်'တတ်တယ် ဆရာမရဲ့'`

ဟု ပြောရာ မြင့်က – ''ဗန်တိုတတ်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား 🚥 ''

ဟု ပြန်၍ မေးလျှင် သွယ်သွယ်က 🗕

''ဗန်တိုလား ဗန်လတ်လား ဗန်ရှည်လားတော့ သမီး မသိပါဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တတ်တာအမှန်ပဲ၊ အိမ်ရှေ့

အလွန်ကောင်းတယ်" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အမေနက –

''ကလေးတွေ …၊ ဟိုသူငယ်မ နားပါစေကွယ် …၊

ပြန်လာကြတော့ … `` ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကလေးများအားလုံး အောက်ထပ်သို့ ဆင်း

သစ်ပင်မှာ အမြဲတမ်းရိန်းဘားဆွဲတယ် … ၊ အားလည်း

သွားကြလေ၏။ မြင့်သည် တစ်ကိုယ်တည်းကျန်ခဲ့ပြီးနောက် အပေါ်တုပ်ဘွင်

એલ

🗇 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

🕥 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာဖပ

ဘ႖

လမ်းလျှောက်နေလေ၏။ ထိုသုံ့ လမ်းလျှောက်ရင်း --

''ဟိုတစ်ဖက်က အခန်းဟာ ထောင်ကျသွားတယ်ဆိုတဲ့ ကလေးတွေရဲ့အစ်ကိုကြီး အိပ်တဲ့အခန်းဖြစ်မှာပဲ`'

ဟု ဆိုကာ တစေ့တစောင်း ကြည့်မိလေ၏။

ထိုအခန်းမှာ ကောင်းစွာအလင်းရောင်ရသောကြောင့် အခန်းနံရံတွင်ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ ကြောင့် ထိုအခန်းသို့ အမှတ်မထင် ဝင်သွားပြီးလျှင် နံရံမှဓာတ်ပုံကို ကြည်လိုက်မိလေ၏။

အသက်အစိတ်အရွယ် ချောမောလှပသော လူငယ်တစ်ဦး ၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်၏။ နှာတံပေါ်၏။ မျက်လုံးမျက်ခုံးလှ၏။ ဆံပင်မှာ နက်မှောင်၏။ ဆံပင်ကို အလယ်တည့်တည့်မှ ခွဲ၍ဖြီးထား၏။ ထို သို့ဖြီးထားသော်လည်း နူဖူးပေါ် တွင် ဆံပင်အစကလေးများ ကွေး၍ ကျွနေ၏။

- ထိုဓာတ်ပုံရှင်မှာ အထူးသဖြင့် မျက်လုံးသည် အရောင် တောက်လှ၏။ နူတ်ခမ်းမှာမူ စေ့ထားသော်လည်း ပြုံးယောင်သန်း နေ၏။ ထိုပြုံး ယောင်သန်းနေသော နှုတ်ခမ်းကို သေချာစွာကြည့် လိုက်ရာ တစ်စုံတရာကို စိတ်တွင်းမှကြိတ်၍ သရော်လှောင်ပြောင် သည်နှင့်လည်း တူ၏။ ကျေနပ်၍ ပြုံးပြနေသည်နှင့်လည်း တူ၏။ မခိုးမခန့် ပြုံးပြနေသည်နှင့်လည်း တူ၏။

သူ၏အပြုံးသည် အကွက်များစွာသွေးထားသော စိန်ပွင့်ကဲ့ သို့ အမျိုးပေါင်းများစွာ ထွက်နေ၏။

ကြီး မိုးသီးဆိုတာနဲ့တူတယ်၊ လူကတော့ လူချောပဲ၊ မျက်နှာအနေအထားကြည့်ရတာ ယောက်ျားပီသတယ်၊ မျက်လုံးကလည်း သတ္တိကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ သူတစ်ပါး အတွက် စွန့်စားဝံ့တဲ့ယောက်ျားမျိုးပဲ . . . ၊ ငါ ဒီကျောင်း ကမပြောင်းခင် သူလွတ်လာရင်တော့ ကောင်းမယ်၊

ဟု တွေးကာ မြင့်၏မျက်လုံးသည် အခြားတစ်နေရာသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော ဖုန်များတက်နေသည့် သပြေ သီးမှည့်ရောင် တယောပြားကလေးတစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ "ဪ … သူက ဂီတလည်း ဝါသနာပါသကိုး …၊

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ဖူးရတာပေ့ါ . . . ''

မလွဲသာမရှောင်သာ ကြမ်းရရမ်းရပေမယ့် နှလုံးသားက တော့ နူးညံ့ မယ့်သဘောရှိတယ် … ''

ဟု တွေးပြီးလျှင် မိမိအခန်းဘက်သို့ ပြန်၍လာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အမေနသည် အိမ်အပေါ် ထပ်သို့ တက်လာပြီး လျှင် -

> ''သမီး … အပေါ် ထပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ဝံ့ရဲ့ လား … ၊ အဖော်ရအောင် သွယ်သွယ့်ကိုလာအိပ်ခိုင်း ംഗ്രസേ''

ဟု ပြောရာ မြင့်က – ''သမီး အိပ်ဝံ့ပါတယ် …၊ ဒါပေမဲ့ သွယ်သွယ်လာပြီး

အိပ်ရင်တော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ … ၊ အဖော်ရတာ ပေါ့ … ''

ဟု ပြန်၍ပြောလျှင် အမေနုက–

''အဖော်ရတာတော့ ဟုတ်တယ်နော် …၊ ဒါပေမဲ့ သွယ်သွယ်က သောကြာသမီး … ၊ စကားသိပ်ပြီးများ on ...'

ဟု ပြောလျှင် မြင့်က –

''ရပါတယ် အမေ၊ စကားများတော့လည်း အပျ<mark>င်းပြေ</mark> တာပေ့ါ … ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး အမေ၊ ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ ဖုန်တွေချည်း ပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် သမီး အဲဒီအခန်းကို ရှင်းပေးမယ်'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အမေနုက–

''အဲဒါ အမေ့သားအကြီး ငမိုးရဲ့အခန်းလေ၊ ခမျာမှာ ထောင်ကျနေတယ်၊ အရင်ကတော့ ရှင်းပေးနေကျပဲ၊ အခု တလော ကလေးတွေ စာမေးပွဲနိုးနေလို့ သူတို့လည်း မအားဘူး၊ အမေလည်း မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ မနက်ဖြန် ကျရင်တော့ သမီးတစ်ယောက်တည်း မလုပ်ပါနဲ့ …၊ အမေနဲ့အတူ ရှင်းကြတာပေါ့ …

ဟု ပြောကာ အမေနုသည် မျက်ရည်များ စို့၍လာလေ၏။ ထို့ နောက် –

🕒 ပြုံးပန်းတစ်မျာစာပေ

''အမေ့သား ငမိုးဟာ မိခင်နဲ့ ညီ ညီမလေးတွေကို လုပ်

ကျွေးနေတဲ့ သူတော်ကောင်းပါတော် …၊ မျက်စအောက် မှာ အမြင်မတော်တော့လည်း ဝင်ပြီးပါမိတာပေါ့ . . . ၊ တကယ်ပြောရရင် သူတို့က စပြီး ဓားနဲ့ ခုတ်တာပါ …၊ ငမိုးက ကာကွယ်လိုက်တာပါ ...၊ ကာကွယ်ရင်း လက် လွန်သွားဟန် တူပါတယ် ...၊ သေတာကတော့ တစ် ယောက်တည်းပါ၊ သူ ခြေထောက်နဲ့ခတ်လို့ မေးစေ့ထိပြီး နှစ်ယောက်က ဆေးရုံရောက်သွားတယ်၊ တစ်ယောက်က တော့ လက်လွတ်ထွက်ပြေးတယ်၊

'မိုးက ၁၆ နှစ်သားလောက်ကတည်းက ပန်းထိမိ ဆရာကြီး ဦးအောင်သိန်းဆိုတဲ့လူဆီမှာ အရှောင်အတိမ်း ပညာတွေ သင်ထားတာ ….၊ အတော့်ကိုကျွမ်းတာ ….၊ သန်ကလည်း သိပ်ပြီးသန်တာ ...၊ တံတားပေါ်မှာ ရင် ဆိုင်ပြေးလာပြီး သူ့ကိုဝေ့မယ့် နွားရဲ့နုဖူးကို လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တာ နွား ဖင်ထိုင်သွားဖူးတယ်၊ ညတို့င်း အဲဒီငမိုးအတွက် အမေက မေတ္တာပို့နေရတာပဲ၊ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်လို့ သူ့ဆီကို ထောင်ဝင်စာမပို့နိုင်တာ

ဟု ဆိုကာ မျက်ရည်များ တတွေတွေ စီးကျလာလေတော့သတည်း။

လည်း အတော်ကြာပြီ ... '

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာ့ဒေ

အခန်း (၂) အခန်း (၂)

မြင့်သည် ကျွန်းအိမ်မည်းကြီးသို့ ရောက်နေသည်မှာ ငါးလ ကျော်ပြီဖြစ်၏။ အထက်တန်းကျောင်းတွင်လည်း ၈ တန်း (အေ)၏ အတန်း ပိုင်ဆရာမဖြစ်ကာ စာပြနေပြီဖြစ်၏။

နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း သွယ်သွယ်၊ မြတ်မင်းတို့နှင့်အတူ ကျောင်းသို့ သွားရ၏။ အိမ်ရောက်သောအခါ၌လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးကို စာတော်စေရန် ထပ်မံ၍ပြပေးရလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ရာသီဥတုသည် မိုးတွင်းကာလသို့ ရောက်ရှိ လာလေတော့၏။ တစ်ခုသော ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မိုးသည် သဲသဲ

မဲမဲကြီး ရွာချနေလေတ်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးလည်း မှောင်မည်း နေ၏။ လျှပ်စိုးများ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေ၏။

မြတ်မင်းသည် ကျောင်းသွားလျှင် ဆောင်းသောထီးကို ပြင်နေ၏။ ဆရာမနှင့် သွယ်သွယ် ဆောင်းသောထီးကိုလည်း တာဝန်ယူ၍ ပြင်ပေးနေလေ၏။ ၎င်းထီးပြင်နေသည်မှာ ကလေး တစ်ယောက် ထီးပြင်နေသည်နှင့်မတူတဲ တကယ့်ထီးပြင် ကုလားကြီး တစ်ဦး အလုပ်လုပ်နေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ထီးရွက်များကိုလည်း ပိတ်ရွက်အစားထိုး၍ ချုပ်လေ၏။ ထီးခရိုင်တွဲထားသော ကြိုးကို လည်း သွပ်နန်းဖြင့် အသစ်ပြန်၍တုပ်လေ၏။

ချောင်၍လည်နေသော ထီးလက်ကိုင်ကို ကျပ်ပေး၏။ လွတ် ကျ၍ အက်သွားသော ကော်လက်ကိုင်များကိုလည်း ပြန်၍ဖာပေး နေ၏။ ကပ်ရမည့်နေရာတွင် ကော်ဖြင့်ကပ်နေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။ ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွှဲစိုနေ၏။ ထိုရွှဲရွှဲစိုနေသောလူသည် ခြံတံခါးကိုကိုင်၍ 'အမေ . . . 'ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် သွယ်သွယ်က လှမ်း၍ကြည့်ပြီးလျှင် –

''အစ်ကိုကြီး … ''

ဟု ပြန်၍အော်လေ၏။ ပြီးလျှင် သွယ်သွယ်ကပင် – ''အမေရေ … အစ်ကိုကြီးပြန်လာပြီ … ''

ဟု အော်လေ၏။ အမေနလည်း ဘဲသားဟင်းအိုးမွှေနေရာမှ ယောက်မကြီးကိုကိုင်၍ ပြေးထွက်လာ၏။ ထို့နောက် ခြံဝတွင်ရပ် နေသော ၎င်း၏သား မိုးသီးကိုမြင်လျှင် လက်တွင်းမှ ယောက်မကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး 'သား . . . ' ဟု အော်ကာ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။ ကလေးများလည်း ၎င်းတို့လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ချပြီးလျှင် ပြေးဆင်းသွားကြလေ၏။ ပြေးမဆင်းဘဲ ကျန်နေသူမှာ မြင့်တစ်ဦးသာဖြစ်၏။ မြင့်သည်လည်း မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ရင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ အမေနုသည် အတွင်းမှချိတ်သားသော

တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ အမေနသည် အတွင်းမှချိတ်သားသော တံခါးချက်ကိုဖြုတ်၍ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် သားဖြစ်သူကို အားရ ပါးရဖက်လိုက်လေ၏။ ကလေးများလည်း ၎င်းတို့၏အစ်ကိုကို ပြေး၍ ဖက်ကြ၏။

အားလုံးလိုလို မိုးရွှဲရွဲ စိုကုန်ကြ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ သည် အိမ်ပေါ်သို့ ဖက်လျက်သားကြီး တက်လာကြ၏။ မိုးသီး သည် ဖိနပ်ချွတ်နေရာတွင် ထီးကလေးကိုင်၍ရပ်နေသော မြင့်ကို မြင်တွေ့သွား၏။ သူမည်သူဖြစ်သည်ကို မသိသဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တွေ့ကြည့်၏။

မြင့်မှာမူ မိုးသီး၏ဓာတ်ပုံကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသည်ဖြစ်ရာ များစွာအံ့သြခြင်းမရှိပေ။ တွေးစရာလည်းမလိုပေ။ သို့သော် မိသားစု နှင့်အတူ ဝမ်းသာနေ၏။

အမေနက သားဖြစ်သူကို သိလိုသည်များ တတွတ်တွတ် မေးနေ၏။ မိုးသီးက ဆံပင်နှင့်မျက်နှာမှ ရပျားကို သပ်ချရင်း ဖြေ၍ နေ၏။ မိုးသီး ပြန်၍မေးသော စကားမှာ –

''အမေတို့ အဆင်ပြေတယ်နော် … ''

ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။ အမေနုကလည်း အဆင်ပြေကြောင်း ပြန်၍ဖြေ၏။ ထို့နောက် မိုးသီး က

''షాగు వురుష్మాస్త''

ဟု မြင့်ကို မေးငေါ့၍ မေးလိုက်၏။

''သူက အမေတို့ရဲ့မိတ်ဆွေ စပါးပွဲစားကြီး ဦးသုတရဲ့သမီး မြင့်တဲ့ …၊ ဒီက အထက်တန်းကျောင်းမှာ ကျောင်း ဆရာမ လုပ်တယ်၊ သူမိဘတွေက **ဒီအိမ်မှာနေ**ဖို့ ပို့ താുനാ ...'

ဟု အမေနက ပြောလိုက်လျှင် မိုးသီး ပြုံးလေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးပြီး နောက် –

> ''တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ခရစ်တော်အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေလာရောင်းတဲ့ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုအသင်း က မိန်း ကလေးအောက်မေ့လို့ပါ ….၊ အဲဒီအသင်းသူ မိန်းကလေးတွေရဲ့မျက်နှာဟာ မေတ္တာတရားရောင်ခြည် တွေ သန်းနေတယ် … ၊ ဆရာမရဲ့မျက်နှာမှာလည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်၏စိတ်၌ -

''ကိုလူချောက စကားသွက်သကိုး … '' ဟု မှတ်ချက်ချမိလေ၏။ ထို့နောက် အားလုံးလိုလိုသည် ရေကို ခြောက်အောင်သုတ်ပြီးနောက် အဝတ်အစားများလဲကြ၏။ မိုးသီးမှာ ခူ အဝတ်အစားလည်း အပိုမပါ၊ အိမ်၌လည်း ၎င်း၏အဝတ်အစား

💮 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

မရှိသဖြင့် ရေကိုညှစ်ကာ ထမင်းစားပွဲကိုအုပ်သော အုပ်ဆောင်းကြီး ပေါ်တွင် ဖြန့်တင်ပြီး မီးဖိုပေါ်တင်ကာ လှန်းရလေ၏။

မိုးသီး အင်္ကျီချွတ်လိုက်သောအခါ မိုးသီး၏ ပကတိကိုယ် လုံးကို မြင့်က မြင်တွေ့ခွင့်ရလေ၏။

သူ့နေရာနှင့်သူ အချိုးကျကျ မာကျစ်၍ တောင့်တင်းနေ သော ကြွက်သားများကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်ကျမှ အမေန က

''ဟင်းအိုးတော့ ကပ်ကုန်တော့မှာပဲ …. ''

ဟု သတိရကာ မီးဖိုသို့ ပြေးရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဟင်းအိုးကို မမွှေနိုင်သေးပေ။ သားကို တွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက် တွင်းမှယောက်မကို လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။ တိုးကြီးက ခြဲ အတွင်းမှ ယောက်မကိုကောက်ယူပြီးလျှင် ရေဆေး၍လာပေးလေ ભૃશ

ထိုအခါကျမှပင် အမေနုလည်း ဘဲသားဟင်းအိုးကို မွှေရ လေ၏။ ထမင်းဟင်းကျက်၍ အတူထမင်းစားကြသောအခါ၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံး လိုနေပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသီးသည် ထင်းရှူး သေတ္တာပုံး အလွတ်တစ်ခုကို ထောင်၍ထိုင်ကာ စားရလေ၏။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ မိုးသီးသည် လမ်းထဲတွင်ရှိသော လက်သမားဆရာတစ်ဦး၏အိမ်သို့သွားကာ လက်သမားသုံးကိရိယာ များကို ငှား၍ ပြန်လာလေ၏။

ထို့နောက် အိမ်တွင်ရှိသော သစ်သားအတိုအစများကို

အသုံးပြုကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး စတင်၍ပြုလုပ်လေတော့၏။ အိမ် တွင်ရှိပြီးသော ကုလားထိုင်များနှင့် ဆင်တူအောင် မိုးသီးက ပြုလုပ် လောက်။

အကြမ်းထည်ပြီးသောအခါ ချောအောင်ပြုလုပ်ရပြန်၏။ ကျားလျှာဖြင့် တိုက်၏။ နံပါတ်သုံးကော်ပတ်ဖြင့် စား၏။ အလုံးစုံပြီး သောအခါ သပြေသီးမှည့်ရောင် ပေါလစ်တစ်ပုလင်းဝယ်၍ ကုလား ထိုင်ကို ပေါလစ်သုတ်လေ၏။

ရှိပြီးသား ကုလားထိုင်များနှင့် ခွဲမရအောင်တူသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မြင့်က – ''ကိုမိုးသီးက လက်သမားပညာလည်းတတ်သကို \dots ''

ဟု မေးလိုက်ရာ မိုးသီးက –

''ထောင်ထဲက လက်သမားဘုတ်မှာ တစ်နှစ် အလုပ် လုပ်ခဲ့ရတယ်လေ၊ အဲဒီက လက်သမားဆရာကြီး ဦးချိတ်ပန်းက ကျကျနန သင်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ကုလားထိုင် တင်မဟုတ်ဘူး၊ ကြောင်အိမ်တို့၊ စားပွဲတို့၊ ခုတင်တို့၊ ငည့်ခန်းမှာသုံးတဲ့ ဆက်တီတို့ … အကုန်လုံး လုပ် တတ်ပါတယ်၊ ဆရာမနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ စာအုပ်စင် လေးလည်း လုပ်ပေးဦးမယ်

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြုံးလိုက်လေ၏။ အမေနသည် ထမင်းပွဲပြင်နေ၏။ ထို့နောက် ထမင်းစား ကြလေ၏။

''ဒီအိမ်ကို ဒီသူငယ်မ ရောက်လာတဲ့နေ့ကလည်း အမေ ဘဲသားဟင်းချက်တဲ့နေပဲ၊ ငါ့သား ငမိုးရောက်လာတော့ လည်း ဘဲသားဟင်းချက်တဲ့နေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတယ် ...၊ ဈေးထဲမှာ ဘဲခေါင်းစိမ်းကြီးရလို့ ဝယ်လာတာ … ၊ အရမ်း ဆူတာပဲ ... ၊ ဘဲသားဆီပြန်၊ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရေ၊ သရက် ချဉ်သုပ် … ''

ဟု အမေနက ပြော လေ၏။ အမေနသည် ဘဲသားပန်းကန်အတွင်းမှ အသည်းဖတ်ကလေးကို ဇွန်းဖြင့်ကော်ပြီးလျှင် သားဖြစ်သူ မိုးသီး ၏ပန်းကန် အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

''စား … စား … ငါ့သားက ဆင်းဆင်းရှဲရဲ ငတ်ငတ် ပြတ်ပြတ် နေလာခဲ့ရတာ ...၊ ကောင်းကောင်းသာ စားပေတော့" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ စန္ဒာက ကြက်ဥကြော်တစ်ပန်းကန် ကိုလာလေမျိုး

> ''ကိုဖြိုးကြက်တွေဥတဲ့ ကြက်ဥကို အစ်ကိုကြီးစားရအောင် ണ്ണി്യാന'

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးက –

''ကိုမြိုးက ကြက်တွေ မွေးထားသလား 📖 '' ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အမေနက ကြားဖြတ်၍ – ''ခြံ့နောက်ဘက်မှာ သူဟာသူ ထိုးထားတဲ့ ကြက်ခြံကြီး

ကို ဟည်းလို့ ...၊ ကြက်တွေကလည်း ပေါက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ … ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ခြံက ကြက်္ည

လာတာ …၊ ခေတ်တွေစနစ်တွေ ပြောင်းသွားတယ်ဆို တာလည်း သူတို့တွေကြောင့်ပဲကွ'

ဟု ပြောပြလေ၏။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ အမေနုက ခြဲထွက်သင်္ဘောသီး ကို ကျွေးပြန်လေ၏။ စန္ဒာက သင်္ဘောစေ့များကို စု၍ အမှိုက်ပုံး အတွင်းသို့ သွား၍ထည့်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက 🗕

''စန္ဒာ … အဲဒီသင်္ဘောစေ့တွေကို လွှင့်မပစ်နဲ့ … ''

ဟု ပြောလိုက်ရာ စန္ဒာက 🗕 ''အပင်ပြန်ပြီး စိုက်ဖို့လား … ''

ဟု မေးလေ၏။

တွေကို ရေဆေးပြီးနေလှန်းထား ...၊ သန်ရှိတဲ့ကလေး တွေကို အဲဒီသင်္ဘောစေ့ခုနစ်စေ့ကို ထန်းလျက်ခဲ့လုံးပြီး မျိုခိုင်းလိုက် …၊ သန်ကျတယ်ကွယ့်၊ သင်္ဘောစေ့ဟာ အကောင်းဆုံးသန်ချဆေး တစ်မျိုးပဲ … ၊ သန်လို မကြီး ဘဲနဲ့ အပ်ချည်မျှင်လို သေးသေးလေးနဲ့ ဒုက္ခပေးတဲ့ အကောင်လည်းရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ တုတ်လို့ ခေါ်တယ် ...၊ တုတ်ကောင်ကိုတော့ သင်္ဘောစေ့နဲ့ မရ ဘူး၊ သလဲသီး အပင်ရဲ့အမြစ်ကိုသွေးပြီး တိုက်ရတယ်၊ အဲဒီတုတ်ကောင်ကိုတော့ အင်္ဂလိပ်လို သရက်ဝမ်း(မ်)လို့ ခေါ်တယ်၊

''အပင်ပြန်ပြီး မစိုက်ပါဘူးကွယ် … ၊ အဲဒိ အစေ့လေး

ရောင်းလို့ရတဲ့ ဝင်ငွေက ကို မနည်းဘူး၊ အမေတို့ စား လောက်သောက်လောက်တယ် … ၊ ပြီးတော့ သူက ချစ် လို့ဆိုပြီး ယုန်ကလေးတွေလည်း မွေးထားသေးတယ်၊ ဟောဟိုမှာပြေးနေတဲ့ အညိုကွက်နဲ့ယုန်ကလေးဟာ သူ မွေးထားတဲ့ ယုန်ကလေးပေ့ါ``

ဟု ဆိုလိုက်စဉ် ကိုမြိုးက 🗕

''အဲဒီယုန်နာမည်က သောမတ်အက်ဒီဆင်တဲ့ … ၊ လျှပ် စစ်မီးစထွင်တဲ့ လောကဓာတ်ပညာရှင်ကြီးကို သဘောကျ လို့ သူ့ကို အဲဒီနာမည်ပေးထားတာ၊ သူ့ဟိုဘက်က ပြေး နေတဲ့ ယုန်က ဂူဒင်ဘတ်တဲ့ …၊ ပုံနှိပ်စက် စထွင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဂုဏ်ပြုပြီးပေးထားတာ • • • ၊ ဟိုဘက်က ယုန်က ဂျော့စတီဗင်ဆင်တဲ့ ...၊ မီး ရထားစက်ခေါင်း စတွင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဂုဏ်ပြုပြီး ပေးထားတာ``

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိုးသီးက – ''အဲဒိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေအကြောင်း မင်းတို့ကျောင်းမှာ သင် ပေးသလား ... "

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုဖြိုးက –

. 50

''သင်ပေးပါတယ် အစ်ကိုကြီး ... '' ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက –

> ''အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ လူသားတွေရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး တွေကွ …၊ လူလောကကြီးဟာ သူတို့ကြောင့် တိုးတက်

မိုးဒေဝါ

ဒီသတ္တဝါတွေဟာ မျိုးပွားတဲ့အခါ အဆုတ်မှာ တက်ပြီးပွား တယ် ...၊ အဆုတ်ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်... ''ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က –

''သလဲမြစ်ကို လူကြီးရော သောက်လို့ရသလား''

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက –

''လူကြီးမှာ တုတ်ရှိရင် လူကြီးသောက်ပေ့ါ၊ ဆင်ကြီးမှာ တုတ်ရှိရင် ဆင်ကြီးကို တိုက်ပေ့ါ ... ''

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က ပြုံးလေ၏။ ထို့နောက် ပျော်ရွှင်ဗွယ်ရာကောင်းသော မြန်မာထမင်းဝိုင်း လေးသည် ပြီးဆုံးသွားလေတော့သတည်း။

C

27

ယျိန်ဆိုဖ**င့** ယျိန်ဂျံနက္ အာခန်း (၃)

နောက်တစ်နေ့တွင် မြင့်သည် ကျောင်းမသွားမီ ဈေးဝယ် ခဲ့မည်ဟု ဆိုကာ ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲ၍ ဈေးဝယ်ထွက်လာခဲ့ လေ၏။ သွယ်သွယ့်ကို အဖော်အဖြစ်လိုက်ရန် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အမေနုက မြင့်အား –

''သမီး ဒီနေ့ ဘာဝယ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ'' ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က –

> ''ငါးမြင်းဆီပြန်ချက်မယ် အမေရယ် … ၊ မုန်လာပင် ပေါက်လေးတွေကို ငါးရံခေါင်းနဲ့ ချဉ်ရေချက်မယ်၊ ပြီးတော့

eseclassic.com

မိုးဒေဝါ

သခွားသီးသုပ်မယ် … ၊ ညစာအတွက်ပါ တစ်ခါတည်း ဝယ်ခဲ့မယ် ...၊ ဝက်သားကို မျှစ်ချဉ်နဲ့ ချက်မယ်၊ ရွှေပဲသီး

ကြော်မယ် ...၊ ငါးပိရည်ကောင်းကောင်းဖျော်ပြီး တို့

စရာအစုံတို့မယ် အမေရယ် ….၊ ဒီဈေးက ဝယ်လို့ကောင်း ပါတယ်၊ ဟင်းချက်စရာအစုံ ဝယ်လို့ရတယ်''

ဟု ပြောပြီးလျှင် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အနီးတွင်ရှိသော မိုးသီး က -

> ''ဟုတ်တယ် မြင့်၊ လောကကြီးမှာ ဝယ်လို့ရတာလည်း ရှိတယ်၊ ဝယ်လို့မရတာလည်း ရှိတယ်နော် …. '

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က –

''ဝယ်လို့မရတဲ့ဟာက ဘာတွေများလဲ ကိုမိုးသီးရယ် …''

ဟု ပြန်၍မေးလျှင် –

''ဟင်းချက်စရာကို ဝယ်လို့ရတယ် 🐽 ၊ မြိန်ရှက်ခြင်းကို တော့ ဝယ်လို့မရဘူး၊ ဆေးကို ဝယ်လို့ရတယ်၊ ကျန်းမာ ခြင်းကိုတော့ ဝယ်လို့မရဘူး၊ သေနတ်ကိုဝယ်လို့ရတယ်၊ လုံခြုံမှုကိုတော့ ဝယ်လို့မရဘူး၊ ပညာသင်ပေးမယ့်ဆရာကို ငွေနဲ့ငှားလို့ရတယ်၊ ပညာကိုတော့ ငွေနဲ့ဝယ်လို့မရဘူး၊ ပျော်ပွဲရွင်ပွဲကို ငွေနဲ့မန်တီးလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်း ကိုတော့ ငွေနဲ့ဖန်တီးလို့မရဘူး၊ မော်တော်ကားကိုတော့ ဝယ်လို့ရတယ်၊ ခရီးရောက်ခြင်းဆိုတာကိုတော့ ဝယ်လို့ မရဘူးနော်၊ ခရီးဆိုတာ သွားမှကိုရောက်တာ ... '

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က 🗕

''မုန်ပါတယ်ရှင် …၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့သစာကိုတော့ ကိုမိုးသီး စားလို့ မြိန်အောင် မြင့်ကိုယ်တိုင်ချက်ပါမယ်"

ဟု ပြောပြီးလျှင် မြင့်သည် ဈေးသို့ ထွက်သွားလေ၏။ လမ်းတွင်လည်း မြင့်သည် မိုးသီးပြောလိုက်သောစကားများကို ကြားယောင်၍ နေလောက်။

မြင့်သည် ကျောင်းမှပြန်လာသောအခါ ညနေစာချက်ရန် အတွက် မီးဖိုသို့ဝင်လေ၏။ ပြီးလျှင် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ကြိုးစား ပမ်းစား ချက်ပြုတ်လေ၏။

ညစာစားချိန်သို့ရောက်သောအခါ လူရှစ်ယောက်ပါသော ထမင်း ဝိုင်းကလေးသည် စတင်လေတော့၏။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ မြင့်က သကြားသီးများကိုလိုး၍ အချိုပွဲအဖြစ် ချပေးလေ၏။ မိသားစုသည် ပျော်ရွှင်စွာစားကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ မြင့်က –

''ကိုမိုးသီး 🔐 မြင့်ချက်တာ စားလို့ရရဲ့လား'' ဟု မေးလေ၏။

> ``အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်နော်၊ ကျွန်တော့် အသက် ၂၈ နှစ်ရှိပြီ မြင့်၊ ဒီညနေလောက် ထမင်းစားကောင်းတာ တစ်ခါမှမရှိ သေးဘူး … ``

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် အမေနုက – ''နည်းနည်းလျှော့ပါဦး ငမိုးရယ် 🐽 အမေကိုယ်လှိုင်

🗇 ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာပေ

ကျွေးတဲ့အခါ ချီးမွမ်းဖို့လည်း ချွန်ထားပါဦး . . . `` ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က – ''ဟုတ်ပါ့ … ''

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

``အမေက ကျွေးဇူးရှင်ပဲ … ၊ အမေ့အတွက်တော့ နေရာ ထားရမှာပေါ့ … ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပြောမယ် အမေ၊ ကျေး ဇူးတရားနဲ့ အမှန်တရား ထိပ်တိုက်တိုးလာရင်တော့ အမှန်တရားကိုပဲ ပြောရမယ်၊ စားလို့ကောင်းတာကိုတော့ လျှော့ပြီးပြောလို့မရဘူး၊ တစ်ခုပဲ တောင်းပန်ချင်တယ် မြင့်ရယ် …၊ ကျောင်းဆရာမပဲ လုပ်ပါ၊ ထမင်းဆိုင်တော့ မဖွင့်ပါနဲ့ ...၊ ကျွန်တဲ့ထမင်းဆိုင်တွေ ပိတ်ကုန်လိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထမင်ဝိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မော်ကြလေ၏။ တိုးကြီးကပါ ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်၍ရယ်လော်။ ထို့ကြောင့် မိုးသီး

m -

ဲ တိုးကြီး … မင်းက ဘာသိလို့ ရယ်တာတုံး ဟု မေးရာ တိုးကြီးက –

''ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြောတတ်ဘူး'

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

``မပြောဘတ်တာပဲကောင်းပါတယ်ကွာ . . . ၊ ပြောတတ် လို့ ပြောရင် မျက်နှာပူစရာတွေဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ ဆရာမလည်း အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားလိမ့်မယ်''

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မြိုးကြီးက – ''တိုးကြီး မပြောတတ်ရင် အစ်ကိုကြီးပြောပေ့ါ``

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက –

``အစ်ကိုကြီးက စကားကောင်းကောင်းမပြောတတ်ဘူးကွ၊ တယောပဲ ထိုးတတ်တယ် …. ''

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က – ''ကိုမိုးသီးအခန်းကို အမေနဲ့အတူ ရှင်းရင်းနဲ့ ကိုမိုးသီး တိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ တယောလေးကို မြင့် ဖုန်သုတ်ပေး သေးတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက –

''ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တဲ့ညက ကျွန်တော့်တယောကို မိန်းမတစ်ယောက် ကြူးတွေဖြတ်ပစ်တယ်လို့ အိပ်မက် မက်တာ ဒါကြောင့်ကိုး ... `

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က ပျာပျာသလဲဖြင့် – ''မြင့် ဖုန်သုတ်တုန်းက ကြိုးတစ်ချောင်းမှ မပြတ်ပါဘူး ကိုမိုးသီးရယ် ... '

ဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြောလိုက်ရာ -''မပြတ်ပါဘူး … ၊ ကျုပ် အိပ်မက်မက်တာကို ပြောတာ

ပါ၊ မြင့်ယုံ လေားမသိဘူး၊ ကျုပ်တယောလေးက အသက် ရှိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်အိမ်ကိုပြန် ရောက်လာပြီး ကျုပ်တယော့

လေးကို ပါးမှာအပ်ထားတော့ သူကတိုင်တယ်မျှ ့ကို

မိုးဒေဝါ

သူ့ကို မိန်းမတစ်ယောက် လာပြီးကိုင်တယ်လို့ တိုင်ဖူး တယ်ဗျ ...၊ လက်စသတ်တော့ မြင့်သွားပြီးကိုင်တာ ကိုး ... '`

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က –

''တောက်တီးတောက်တဲ့ ကိုမိုးသီးရယ် … ၊ တယော က စကားပြောတတ်လို့လား … ''

ဟု ပြောရာ မိုးသီးက –

''တစ်နေ့မှာ အဲဒီတယောလေးက စကားပြောတာကို မြင့်ကြားရမယ်…၊ အဲဒီအခါကျရင် မြင့်မျက်ညေကျသွား မယ်…၊ အဲဒီမျက်ရည်တွေဟာ သာမန်ရေစီးကြောင်း ထဲကနေ ချောင်းထဲမြစ်ထဲ ရောက်သွားမယ် ချောင်းထဲမြစ်ထဲကနေ သမုဒ္ဒရာထဲကို ရောက်သွားမယ်၊ သမုဒ္ဒရာလှိုင်းတွေနဲ့အတူ ကြွတက်လာလိမ့်မယ် …၊ အဲဒီအချိန်ရောက်မှ ကျုပ်ပြောတဲ့ကေားဟာ မှန်ပါလားလို့ မြင့် ယုံသွားမယ် …၊

အရာဝတ္တုတိုင်းဟာ အသက်ရှိတယ်၊ ခံစားချက်ရှိတယ်၊ သစ်ပင်ကြီးကို စားနဲ့ခုတ်တာ သူ့အော်သံမကြားလို့ မနာဘူးလို့တော့ မထင်နဲ့ . . . ၊ သူ့အတွက် သေလောက် အောင် နာနေရှာမှာ . . . ၊ မြက်ပင်ကလေးကို ဆွဲနုတ်လိုက် တဲ့အခါ မနာဘူးလို့ မထင်နဲ့၊ မြက်ပင်ကလေးက 'သေ ပါပြီဗျာ . . . `လို့ အော်တာကို မကြားလို့ နှုတ်ရက် တာ ...၊ တကယ်က သူ့မှာလည်း နာတဲ့ သဘော ပျက်စီးတဲ့သဘောရှိတယ် ...၊ ရဟန်းဝိနည်းထဲမှာဆိုရင် မြက်ပင်တောင် မန္မတ်ရဘူး ...၊ မြင်မြင်သမျှအရာ အားလုံးမှာ ခံစားမှုတွေ ရှိကြတယ် ...၊ ခံစားမှုအများ ဆုံးကတော့ လူပေါ့ဗျာ ... ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့် က –

''ကိုမိုးသီး … မက္ကာင်းနှစ်မလုပ်ဘဲနဲ့ စာရေးဆရာလုပ်ရင် ကောင်း မယ်ထင်တယ် … ''

ဟု ခပ်လောင်လောင်လေး ပြောလိုက်လေ၏။

"အခုလည်း မော်တော်ကားအင်ဂျင်စက်တွေကို ပြင်နေ တာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်လိုပါပဲ၊ သူတို့ဆီက ထွက် တဲ့အသံတွေ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကျွန်တော်ခံစားလို့ရပါ တယ်၊ အင်ဂျင်စက်ရဲ့ ရသတွေပေါ့ ... ၊ မော်တော်ကား အိုက်လောက် ကားခံကြီး ဟာင်တာ

မော်တော်ကား အိတ်ဇောတိုလို့ ကားသံကြီး မတန်တဆ မြည်နေသံကို ကြားရရင် လူကြမ်းတစ်ယောက် အရက် မူးပြီး အော်နေသလိုမျိုး ကျွန်တော်ခံစားရပါတယ်၊ ညင် သာတဲ့ကားစက်သံလေးကို ကြားရတဲ့အခါမျိုးမှာ မိန်း ကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနားမှာကပ်ပြီး ကနွဲ့ ကလျပြောနေသလို ခံစားရပါတယ်၊ ကားချင်းတိုက်လို့ ပျက်ပ်ီးသွားတဲ့ ကားလေးတစ်စင်းကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ မျိုးမှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရှ

တတ်ပါတယ်၊

ဟွန်းသံကျယ်တဲ့ကားတွေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ပြီး မျက်နှာ ကြော မတည့်ပါဘူး။ ကျပ်နေတဲ့ စတိရီယာတိုင်ကို လှည့် ရတဲ့အခါ တွေမှာ ချစ်သူကစိတ်ကောက်နေသလို ခံစားရပါ တယ် ... ''

ဟု မိုးသီးက ရှည်လျားစွာပြောလိုက်လျှင် မြင့်က ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် နားထောင်နေရင်း–

> ``ကိုမိုးသီးရဲ့ ငပ်ရှော့မှာတပ်ထားတဲ့ '<mark>မိုးသီးဝပ်ရှော့'</mark> ဆိုတာကို ဖြုတ်လိုက် • • • `ခံစားမှုဝပ်ရှော့'လို့ အမည် ပြောင်းလိုက်ရှင်'`

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တိုးကြီးက –

``အဲဒါ ကျွန်တော်သိတယ် ...၊ မပြောတတ်ဘူး ... `` ဟု ဆိုကာ ရယ်လေတ်။ ထို့ကြောင့် အားလုံးကလည်း ဝိုင်း၍ရယ် ကြလေတ်။

ထမင် ဘးပြီးသောအခါ၌ ကလေးများသည် စာအုပ်အသီး သီး ထုတ်၍ စာကျက်ကြလေ၏။ အမေနုကမူ စက်ခုံတွင်ထိုင်ကာ အဝတ်အစား အပေါက်အပြဲများကိုချုပ်၍ နေလေ၏။ မိုးသီးသည် အပေါ် ထပ်သို့တက်သွားပြီးလျှင် ဝရန်တာတွင် ထိုင်၍နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မြင့်သည် အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသီး က –

``မြင့် … ထိုင်လေ … ``

۶J

ဟု ဆိုကာ အနီးမှခုံကို ညွှန်ပြလေ၏။ မြင့်လည်း ပင်၍ထိုင်၏။ ''ကိုမိုးသီး တယောမထိုးဘူးလား … ''

ဟု မြင့်က စကားကို အ<mark>ရင်းမရှိ အ</mark>ဖျားမရှိ စလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက –

> "ဒီလို မြင့်ရဲ့ … ကိုယ်တိုင်ခံစားမှု ရှိရင်ရှိ၊ မရှိရင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့လှုံ့ဆော်မှုရှိမှ တယောက ထိုးလို့ကောင်း တာ … ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဖြင့် မိုးသည်းသည်း ရွာရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခံစားပြီး တယောထိုးလေ့ရှိပါ တယ် … ၊ ကျန်တဲ့အချိန်မှာတော့ မထိုးပါဘူး … "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က –

''မိုးရွာတဲ့အခါ တယောထိုးတယ်ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင် လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် တယောထိုးတာပဲ၊ ကိုမိုးသီးမှာ ကိုယ် တိုင်ခံစားမှု မရှိဘူးလား ...''

ဟု မေးလိုက်ရာ မိုးသီးက –

"ပုဂံခေတ်မှာ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ မင်းခုန်သူကျိန်စာနဲ့ ကျိန်ပြ ပါ့မယ်ဗျာ …၊ ကျုပ်မှာ နှလုံးသားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ခံစား မှုရယ်လို့ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး …၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မရှိသေးတဲ့ နှလုံးသားလေးပေါ့ဗျာ …၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်မှာ တော့ ဒီနှလုံးသားလေးဟာ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်မယ် မပြောနိုင်ပါဘူး …."

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က ခစ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီးလျှင့်

မိုးဒေဝါ

''ကိုမိုးသီးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းမတွေတော့ရှိမှာပါ … ၊ ကိုမိုးသီးက စိတ်မဝင်စားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ –

''တစ်ခုတော့ရှိတယ် မြင့် …၊ ကျုပ်က နည်းနည်းအ, တယ် .. ၊ အဲဒီကိစ္စမှာ နုံတယ်လို့ပြောရမလား မသိဘူး၊ နှံတဲ့လူ ဘုရင်ခံခန့်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ဘုရင်ခံဖြစ်ပါ

ဟု ပြောရာ မြင့်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ သွယ်သွယ်သည် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက် လာ၏။ ထိုအခါ မြင့်က –

"ဘာလဲ သွယ်သွယ် …."

ဟု ပေးရာ သွယ်သွယ်က –

``ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမ ရယ်သံကြားလို့ သွယ်လည်း ဝင်ပြီး ရယ်မလို့လာတာပါ . . . ''

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ သွယ်သွယ်၏နောက်တွင် တိုးကြီးပါ ပါ၍လာလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က –

ဲတိုးကြီး ဘာလဲ … ``

ဟု မေးရာ တိုးကြီးက–

99

''ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတတ်ပါဘူး၊ သိလည်း ခသိပါ ဘူး ...၊ ဆရာမ ရယ်သံကြွားတော့ ဆရာမတော့ ပျော် နေပြီဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း ပျော်ချင်လို့တက်လာတာ

ဟု ပြောလျှင် မြင့်သည် တိုးကြီး၏ပါးဖောင်း ဖောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် လိမ်ဆွဲလိုက်ရင်း -

''ဘာမှမပြောတတ်တဲ့ လူအလေး … ၊ တော်တော်နှံတဲ့ လူနှံလေး … '

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိုးသီးက ပြုံးလိုက်လေ၏။ မိုးသီး၏အပြုံးသည် မြင့်၏စကားကို ထောက်ခံနေသည် လား၊ သို့တည်းမဟုတ် လှောင်ပြောင်သရော်နေသည်လား ဝေခွဲ၍ မရနိုင်အောင် ရှိပါလေတော့သတည်း။

အခန်း (၄) မိုးသီးအတွက် ဆွယ်တာအင်္ကျီလှလှလေးတဝ်ထည်

တစ်နေ့တွင် မြင့်က ပေကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် မိုးသီး၏ ပခုံး၊ မိုးသီး၏လက်၊ မိုးသီး၏ကိုယ်လုံးတို့ကို တိုင်းပါရစေဟုဆိုကာ တိုင်းလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက –

''မြင့် ဘာလုပ်မလို့တုံး … ''

ဟု မေးလေ၏။

``ဆောင်းဝင်ဖို့ နှစ်လပဲလိုတော့တယ်လေ ...၊ ကိုမိုးသီး ဝတ်ဖို့ ဆွယ်တာလေးတစ်ထည် မြင့်ထိုးပေးမလို့၊ လည် ပင်းပါလုံအောင် ဗိုလာနက် လည်ပင်းလုံဆွယ်တာလေး

မိုးဒေဝါ

ထိုးပေးမှာ ...၊ ချည်တောင် ဝယ်ထားပြီးပြီ ...၊ ချည်က တော့ အဖြူရောင်ပဲ၊ သိုးမွေးထိုးတဲ့ အပ်ကလေးလည်း မနက်ကပဲ ဝယ်လာခဲ့တယ် ...၊ သိုးမွေးထိုးတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးကျော်သွားလို့မရဘူး ချည်ကို တစ်ချက်ချင်း ထိုးသွားရတာ ...၊ မြင့် ဒီအတိုင်းမထိုးဘူး ...၊ ကိုမိုး သီးကို မေတ္တာပို့ပြီးထိုးမယ် ...၊ အဖြူရောင်လေး ကြိုက် တယ်မို့လား ...၊ မကြိုက်ရင်လည်း ပြောနော် ...၊ ပြန်လဲလို့ ရသေးတယ် ...،

ဟု ပြောလေ၏။

''ကြိုက်ပါတယ် မြင့်၊ တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တာတွေဟာ အရောင်နော်၊ အဖြူနဲ့အမည်းကတော့ အရောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က အဖြူရောင်ကို ကြိုက်တယ်''

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က –

''ပန်းထဲမှာရော ကိုမိုးသီး ဘယ်ပန်းကိုကြိုက်သလဲ''

ဟု မေးလေ၏။

''ကတ်သီးကပ်သတ် မြင့်ရယ် … ၊ ယောက်ျားရင့်မာ ကြီး ဘယ်ပန်းကိုကြိုက်ရမှာတုံး … ၊ မဖြေမနေရ ဖြေ ရမှာဆိုရင်တော့ ကြာပန်းကုံ ကြိုက်တယ်၊ ကြာပန်းမှာ လည်း အဖြူရောင်နဲ့ အခြားကြာဆိုရင် အဖြူရောင် ကြာပန်းကို ကြိုက်တယ် … ၊ ဘာကြောင့် ကြိုက်သလဲ မမေးနဲ့၊ ရွှံညွှန်ထဲမှာပေါက်ပေမယ့် သူ့မှာ ရွှံညွှန် မကပ် ငြိတဲ့ အမြဲသန့်ရှင်းနေတယ် . . . ၊ အဲဒီသဘာဝလေးကို ကြိုက်တယ်၊ နောက်ထပ် ဘာမေးဦးမလဲ . . . "

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က –

"အဲဒီလိုမေးခွင့်ပေးရင်လည်း မေးရမှာပေါ့လေ ….၊ အသားထဲမှာ ဘယ်အသားကြိုက်သလဲ"

ဟု .မေးလေ၏။

"အသားထဲမှာ ဘဲသားကို ကြိုက်တယ်ပျ … တာ ကြောင့်ကြိုက်သလဲလို့မေးရင် ကုန်းသတ္တဝါအဖြစ်နဲ့လည်း စားလို့ရတယ်၊ ရေထဲမှာ ကူးနိုင်တဲ့အတွက် ရေသတ္တဝါ အဖြစ်နဲ့လည်း စားလို့ရတယ်၊ အတောင်ပါတဲ့အတွက် ကောင်းကင်ပျံတဲ့ သက္ကဝါအဖြစ်နဲ့လည်း စားလို့ရတယ်၊ သူတစ်မျိုးတည်းနဲ့ ပြည့်ပုံနေတဲ့အတွက် အဲဒီအသားကို ကြိုက်တယ်ဗျာ …

ဟု မိုးသီးက ဖြေလိုက်လျှင် မြင့်က –

``သောက်တဲ့အရည်ထဲမှာ ဘယ်ဟာကို နှစ်သက်သလဲ ကိုမီးသီး

ဟု မေးပြန်လေ၏။

``အဲဒီးြို ပြောရေမယ်ဆိုရင်တော့ လက်ဖက်ခြောက်ခတ် ထားတဲ့ ရေးနွေးကြမ်းကောင်းကောင်းေါ့ဗျာ… ေဘာ ကြောင့်ကြိုက်သလဲလို့မမေးနဲ့၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရှ တာ ခံတွင်းရှင်းတယ်ဗျာ၊ သောက်ပြီးရင် ခေါင်းကြည်

တယ်ဗျာ … ၊ ပြီးတော့ အဲဒါသောက်ဖို့အတွက် ကရိ ကထလည်း သိပ်မများဘူးဗျာ … ၊ လက်ဖက်နဲ့ ပတ် သက်တဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ခုရှိတယ်၊ ပြောပြရဦးမယ် • • • ၊ နီပေါနိုင်ငံကနေ တရုတ်ကို သာသနာပြုဖို့သွားတဲ့ ဦးဗောဇိ ဓမ္မဆိုတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးဟာ တရားထိုင်တုန်း ငိုက်မြည်း တဲ့အတွက် သူကိုယ်သူ အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ သူ့ရဲ့မျက်ခွဲ တွေကို လှီးပြီးပစ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီမျက်ခွံလေး နှစ်ခွံကျ တဲ့နေရာမှာ လက်ဖက်ပင် လေးတွေ ပေါက်လာတယ် တဲ့ …၊ အဲဒါကြောင့် ဦးတေဓိဓမ္မရဲ့ မျက်ခွဲလို့တောင် တင်စားကြတယ်ဗျ …၊ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အသာ ထား …၊ မှတ်သားစရာတော့ ကောင်းတယ်ဗျ …၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး မအိပ်ချင်တာ အဲဒီသတ္တိ ကြောင့်လို့တောင် ပြောကြတယ်``ဟု မိုးသီးက ရှင်းပြ

''မြင့် တစ်ခါမှ ကြေားဖူးဘူး … ၊ ဗဟုသုတအသစ်ပဲ''

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက 🗕

လိုက်ရာ မြင့်က –

''ဗဟုသုတဟာ ဗဟုသုတပဲနော် …၊ ပညာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဗဟုသုတကို နောလစ်ရှိ (Knowledege) စာရင်းထဲမှာပဲ ထည့်ရမယ်၊ ပညာကိုတော့ ဝစ်စ်ဒမ် (Wisdom) ထဲမှာ ထည့်ရမယ်'

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က ကျေနပ်စွာပြုံးပြလေ၏။

``မေးလက်စနဲ့ ဆက်ပြီးမေးရဦးမယ် ကိုမိုးသီးရေ … ၊ ဘယ်အရောင်ကို ကြိုက်သလဲဆိုတာလည်း သိပြီ၊ ဘယ် အသားကို ကြိုက်သလဲဆိုတာလည်း သိပြီ ဘယ်အရည်ကို ကြိုက်သလဲဆိုတာလည်း သိပြီ ...၊ တစ်ခုပဲကျန်တော့ ဟယ် 💴 ဘယ်မိန်းမမျိုးကို ကြိုက်သလဲဆိုတာပဲ မေး ဖို့ကျွန်တော့တယ် … ်

ဟု ဖြင့်က မေးလိုက်ရာ မိုးသီးက –

''ပုဂံခေတ် မင်းနန်သူကျိန်စာနဲ့ ကျိန်ပြီးပြောပါ့မယ်ဗျာ၊ အဲဒါတော့ ကျုပ်မသိရိုးအမှန်ပါ . . . ၊ အဲဒီကိစ္စဟာ ကျုပ် ကိစ္မလည်း ောာ့တ်ဘူးလေ 📖 ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားက ဖြေရမယ့်ကိစ္စု အခု အချိန်အထိတော့ ကျုပ်နှလုံးသားက အိပ်ပျော်နေသေးတယ်၊ ဖြေနိုင်ပုံမရသေးပါဘူး ...၊ ဒီအချိန်မှာ နှလုံးသားကနိုးလာရင်လည်း ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နိုးတာမဟုတ်ဘဲ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်ပြီး နိုး တာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် … "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်သည် တခစ်ခစ်ရယ် နေလေ၏။ ထိုအခါ တိုးကြီးက -

> ``ကျွန်တော် သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖြေတော့ မပြောတတ် ဘူး … ့ '

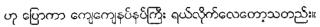
ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က တိုးကြီး၏ပါးကို လိမ်ဆွဲရင်း – `မပြောတတ်ရင်လည်း မပြောပါနဲ့ လူအလေးရယ် 🦽

ပြုံးပန်းတစ်ဘုစာပေ

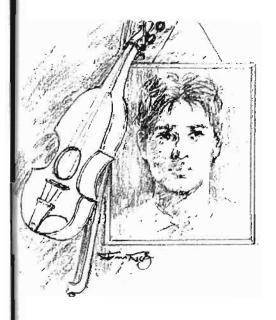

မိုးဒေဝါ

* * * *

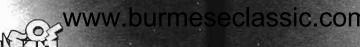
အခန်း (၅) ခဏခဏကားပျက်တတ်သော မူယာဆိုသည့် မိန်းကလေး

မိုးသီး၏ ကားပြင်သောလုပ်ငန်းသည် လွန်စွာ အောင်မြင် လေ၏။ ဝင်ငွေလည်း အလွန်ကောင်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသီးသည် ဝပ်ရှော့ငှား၍ ရသောမြေကို အပိုင်ဝယ်လိုက်လေ၏။

ထိုမြေမှာ ပေ ၄၀ × ပေ ၆၀ မြေကွက်ဖြစ်၏။ ကပ်လျက် မြေကွက်ကိုပါ ဝယ်လိုက်သောကြောင့် ပေ ၈၀ × ပေ ၆၀ ကျယ်ဝန်းသော နေရာကြီးကို ရလေတော့၏။

မိုးသီးသည် ထိုမြေကွက်ကို ညှိ၍ တမံသလင်းခင်းပြီးလျှင် ကြီးမားသောဝပ်ရှော့ရုံကြီး ပြုလုပ်လေ၏။ ရပ်ကွက်တွင်းရှိ အလုပ်မရှိ

အကိုင်မရှိ စိတ်လေနေသော လူငယ်များကိုခေါ် ယူကာ ကားပြင်သော ပညာကို သင်ပေးလေ၏။ အချို့ကို နေ့တွက်ပေး၏။ အချို့ကို လခ ပေး၏။

ထိုခေါ်ယူထားသော တပည့်ကလေးများအနက် အသုံးဝင် ဆုံး တပည့်လေးမှာ နေရာတကာတွင် စပ်စပ်စပ်စပ် ဝင်၍ရောတတ် သောကြောင့် ၎င်းကို နောက်ပြောင်သောအားဖြင့် `ယောမင်းကြီး` ဟု ခေါ်လေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဝပ်ရှော့မှ လူငယ်တစ်စုသည် စုဝေး၍ လက် ဖက်ရည်သောက်နေကြစဉ် ယောမင်းကြီးက –

''ဆရာရေ … သူ လာပြန်ပြီ … ''

ဟု အော်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် လမ်းတစ်ဖက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ဘောက်စ် ဝက်ဂွန်ကားအဖြူကလေးကို လှမ်း၍တွေ့ရလေ၏။ ထိုကားအဖြူ ကလေးသည် မူယာဆိုသော မိန်းကလေးပိုင်သော ကားဖြစ်၏။

မူယာသည် ချမ်းသာ၏။ စိန်ရွှေရတနာလုပ်ငန်းကိုလုပ်၏။ သူ၏ ရွှေဆိုင်သည် ထိုမြို့၏ ဈေးကြီးအတွင်း၌ရှိ၏။ မကြာခဏ ဆိုသလိုလည်း ရန်ကုန်သို့ဆင်း၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရလေ၏။ "ဘောက်စ်ဝက်ဝွန်ကားက ဒီလောက် မပျက်ပါဘူးဆရာ ရဲ . . . ၊ မမူယာဟာ ကားပျက်တာကို အကြောင်းပြုပြီး ဒီကို ခဏခဏလာချင်နေတာနဲ့တူပါတယ်။ မဟုတ်မှလွဲ ရော . . . ကားက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လူက ဖြစ်နေတာနဲ့

🕥 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

တူပါတယ် ... '' ဟု ယောမင်း ကြီးက ပြောလိုက်ရာ သူတ အနီးမှ တင်မောင်ဆိုသော သူငယ်လေးက – ''သူ့ကားက ဆိပိတ်တယ်ကွ ...''

ဟု ၁င်၍ ထောက် လေ၏။

"ငါသိသလောက်တော့ ကားက ဆီမပိတ်ပါဘူးကွာ ...၊ ပိတ်ချင်းပိတ် သူပိတ်နေတာဖြစ်မယ် ...၊ ဒီတော့ ဆရာ သူ့ကားကို မပြင်နဲ့ ...၊ ပြင်စရာရှိရင် သူ့ကိုပဲ ပြင်ပေး လိုက် ..."

ဟု ယောမင်းကြီးက ပြောလိုက်လျှင် မိုးသီးက –

''ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်တော့ … ၊ စကားနောက် တရားပါ၊ ဟိုက ရောက်လာတော့မယ်''

ဟု ဟန့်လိုက်ရာ ယောမင်းကြီးက –

"တို့ဆရာကတော့ နုံကို နုံပါတယ်ကွာ … ၊ နုံကြေး ဆောင်ရတဲ့ ဥပဒေရှိရင်တော့ တို့ဆရာ အရင်ဆောင်ရမှာ ပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကြားရသောလူများက ဝါးခနဲ ပိုင်း၍ရယ်မော လိုက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဘောက်စ်ဝက်ဂွန်အဖြူကလေးသည် ဝပ်ရှော့ရှေ့သို့ လာ၍ရပ်လေ၏။ ကားပေါ်မှ ချောမောပြေပြစ်သော မူယာဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ကားသော့ကလေးကို လက်တွင် လှည့်ရင်း ဆင်းလာလေ၏။

''ကျွန်မကားက ကိုပိုးသီးရဲ့ဝပ်ရှော့ကို တစ်နေ့တစ်ခေါက် မလာရရင် မဖြစ်သလိုဖြစ်နေပြီရှင့်

ဟု မူယာက ပြောလိုက်လျှင် ယောမင်းကြီးက ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက် လေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက –

> ''မင်းတို့အားလုံး ဟိုကားကို အင်ဂျင်ချပစ်လိုက်ကြ 🚥 🛚 ဖြုတ်တဲ့အခါ ကွင်းတွေဂွတွေ မှန်ပစေနော်၊ မတော် တရော်တွေနဲ့ မလုပ်ရဘူး၊ ဟိုနားမှာ ချောဆီတွေ ဖိတ် ထားတာလည်း ပြောင်အောင်သုတ်ပစ်လိုက် ... ၊ နှင်းမိ တဲ့လူ ချော်လဲလိမ့်မယ်``

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူငယ်တစ်စုလည်း ထိုင်ရာမှဝှန်းခနဲထ၍ ကား ဟောင်းမှ အင်ဂျင်တုံးကြီးအား ဖြုတ်ချရန် ကြိုးပမ်းကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးသီးက -

''ဆိုစမ်းပါဦး မမှုယာ …၊ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီဘုံး'' ဟု မေးလိုက်ရာ မူယာက –

''မူယာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး … ၊ ကားဖြစ်တာပါ၊ ကားက တုန့်ခနဲ တုန့်ခနဲ ရပ်သွားတယ် …၊ ဆိုင်ဘေးက လူကပြောတာတော့ ကားက ဟိတွေတက်နေတယ်တဲ့`` ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

> ''ဖြစ်နိုင်တယ် မမူယာ … ၊ ဟိတက်တာဟာ အကြောင်း ရင်းနှစ်ခုရှိတတ်တယ်၊ တစ်ခုက ရေလည်အုံ မကောင်း လို့၊ တစ်ခုကတော့ ပန်ကာကြူးနည်းနည်းချောင်နေလို့၊

> > 💮 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

ပန်ကာကြိုး ချောင်နေရင်လည်း လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး ရှန်းရတဲ့အတွက် ဟိ တက်တတ်တယ် ….၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ လူက ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ကားက နေမကောင်းဘူးဆိုပါတော့ 🔐 ကားက နေ မကောင်းတော့လည်း ကားကို ဆေးကုရတာပေါ့ဗျာ ... "

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာက – ''လူမကောင်းဘူးဆိုရင်ကော ကိုမိုးသီး … ''

ဟု မေး လေ၏။

''လူနေမကောင်းဘူးဆိုရင်တော့ ဆေးခန်းသွားပေါ့ ဗျာ …၊ ကျွန်တော်က ကားအကြောင်းပဲ နားလည်တာ''

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာက –

''ကားကလည်း ဟိတွေတက်နေတယ် 🔐 မူယာက လည်း ဟိတွေတက်နေတယ် ...၊ ကိုမိုးသီး မှော်အတတ် တတ်လို့ ပြုစားထားသလား မဆိုနိုင်ဘူး . . . ၊ ဒီဝပ်ရှော့ကို မလာရရင် ကားရောလူရော အဆင်မပြေသလိုပဲ''

ဟု ပြောလေ၏။

''မှော်အတတ်လည်း မတတ်ပါဘူးဗျာ ….၊ တတ်ရင် လည်းပဲ မူယာ့ကို မပြုစားပါဘူး ... "

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာက – ''ဪ … ကိုန်းသီးမှာ မူယာ့အရင် ပြုစားရမယ့်လူရှိနေ

ပြီလား … ''

ဟု မေးလိုကဲလေ၏။

''ကျိန်ဆိုရင် ကျိန်ပါ့မယ်ဗျာ … ၊ အဲဒီလိုလည်း မရှိပါ ဘူး၊ မိုးသီးရဲ့ကိုယ်မှာ ဆီချေးတွေပေပြီး ညစ်ထေးနေပေ မယ့် မိုးသီးရဲ့ နှလုံးသားကတော့ ဖြူစင်လျက်ရှိတုန်းပါပဲ

ဟု ပိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာက တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် မိုးသီးသည် တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော စက်ပြင် ဝတ်စုံကိုဝတ်ပြီးလျှင် မူယာ၏ ကားအဖုံးကိုဖွင့်၍ ပြင်လေတော့၏။ ပြင်ပြီးသောအခါ၌

> ''မမူယာ … ၊ ကောင်းသွားပါပြီဗျာ … ၊ အဲဒီအတွက် တော့ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံမပေးပါနဲ့ …၊ ဘာမှလည်း မယ်မယ်ရရ ကိုင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဟု ပြောရာ -''ကားပြင်ခ ပိုက်ဆံမယူဘူးဆိုရင်တော့ မူယာပေးတဲ့ လက်

ဆောင်ကိုတော့ လက်ခံရမယ်နော် ... '' ဟု မူယာက ပြောလေ၏။

''နေပါစေဗျာ … ၊ လက်ဆောင်လည်း မယူပါရစေနဲ့'' ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာက –

''ဟင့်အင်း … ဟင့်အင်း … မရဘူး မရဘူး၊ လက်

ဆောင်တော့ ယူရမယ် … "

ဟု ဆိုကာ ကားပေါ်သို့တက်၍ မောင်းထွက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌

မိုးသီးအနီးသို့ ယောမင်းကြီး ရောက်လာပြီးလျှင် – ''ဆရာ ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ …. ''

ဟု မေးလေ၏။

''ဘာမှ မယ်မယ်ရရမဖြစ်ပါဘူးကွာ … '' ဟု မိုးသီးက ပြန်၍ပြောလျှင် ယောမင်းကြီးက –

ပြေးလို့တော့ မလွတ်ဘူး''

''ကျွန်တော်သိတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ မပြောတတ်ဘူ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ဆရာရေ … ၊ ဟိုကတေ ဘောက်စ်ဝက်ဂွန်နဲ့ လိုက်နေပြီနော် …၊ ဆရာ ခြေကျ

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးက 🗕

''မနေ့တစ်နေ့ကမှ ငါက တကယ့်ထောင်က လွတ်လ တာ … ၊ အိမ်ထောင်ထပ်ပြီး မကျချင်ပါဘူးကွာ …. အဲဒီထောင်က လွတ်ရက်မရှိဘူးကွ … "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အင်ဂျင်တုံးကြီးကို ဖြုတ်နေသော သူင တပည့်များက ဝါးခနဲ ရယ်မော လိုက်ကြလေတော့သတည်း ...

ပြီ) းနိုင်င (၂) အော်

မိုးသီးသည် သူ၏ဝပ်ရှော့ကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်ကျ ပိတ်လေ့ရှိလေ၏။ ထိုသို့ ပိတ်ခြေင်းမှာ အလုပ်သမားကလေးများ အနားရ ရန်အတွက် ဖြစ်လေ၏။

ပိတ်ရက်တွင် အလုပ်သမားတစ်ဝက်တိတိ နားရ၏။ ကျန်သောတစ်ဝက်မှာ ဝပ်ရှော့၏သန့်ရှင်းရေးကို လုပ်ရ၏။ ထိုသို့ အနားမယူဘဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သော အလုပ်သမားကလေးများ သည် နောက်တစ်ရက်တွင် အနားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသီး၏ ကားဝပ်ရှော့သည် အစဉ်သဖြင့် သန့်ရှင်းနေ၏။

မိုးဒေဝါ

အလံတွင် အလောင်းဘုရားဟု ရေးထား၏။ တစ်ခုသောအလံတွင် ဘုရင့်နောင်ဟု ရေးထား၏။ သူ၏အလုပ်သမားကလေးများကို နှစ်စု ခွဲ၍ တစ်စုကို အလောင်းဘုရား၊ တစ်စုကို ဘုရင့်နောင်ဟု သတ်မှတ် ပေးထား၏။

လုပ်ရည်ကိုင်ရည်အရ ၎င်းတို့အား နေ့စဉ် အမှတ်တိုး၊ အမှတ်လျှောသော လေားသင်ပုန်းကြီးလည်း ချိတ်ထား၏။ လကုန်၍ အမှတ်များ ပေါင်းကြည့်သောအခါ အလောင်းဘုရားဘက်က အမှတ် များလျှင် အလောင်းဘုရားအလံကို အပေါ်သို့ အနည်းငယ်မြှင့်၍ ထူ၏။ ဘုရင့်နောင်ကို အောက်သို့ အနည်းငယ်ချ၍ထူ၏။ ထိုအလံ နှစ်ခု အတက်အကျကိုကြည့်၍ အလုပ်သမားကလေးများသည် အလုပ်ကို အပြိုင်အဆိုင်လုပ်ကြလေ၏။

အလုပ်သို့လာရာတွင် အရက်သေစာသောက်စားလာပါက အလုပ်လုပ်ခွင့် လေးရက်ပိတ်သည့်အပြင် အမှတ်လည်း ရှစ်မှတ် လျှော့လေ၏။ ငွေကြေးဖြင့် တိုင်းတာလျှင် တစ်မှတ်သည် ငွေ (၁၀) တန်၏။ (၈)မှတ် အလျှော့ခံရလျှင် ရရမည့်လစာထဲမှ ငွေ (၈၀) လျော့၍ ရမည်ဖြစ်၏။

အလုပ်သမားများ နားနေသောအခါ၌ အပျင်းပြေကစားရန် စစ်တုရင်ခုံများ၊ ဘောလီဘောပုတ်ရန် ဘောလီဘောကွင်းများ စီမံ ပေးထား၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်သမားကလေးများအား စကားရည် လုခိုင်းခြင်း၊ ကျပန်းစကားပြောနိုင်းခြင်းများလည်း ပြုလုပ်၏။ ထူ့အျွန်

သူ့ထံတွင် အလုပ်လုပ်သော လူအားလုံးသည် အလုပ် သုပ်ချိန်၌ ဘွိုင်လာစွပ်ခေါ် အလုပ်သမားအင်္ကျီကို ဝတ်ကြရ၏။ ဘွိုင်လာစွပ်ကိုလည်း ဖိုသီဖတ်သီပဝတ်ရ၊ အစဉ်သဖြင့် ခါးပတ် ပတ်ထားရ၏။

အလုပ်ချိန်၌ အလုပ်ရုံသုံး ဘွတ်ဖိနပ်ကို စီးရ၏။ ဖိနပ်မှာ ထိပ်ဦးတွင် သံမဏ်အုပ်၍ အထူးချုပ်လုပ်ထားသော ဖိနပ်မျိုးဖြစ်၏။ လေးလံသောပစ္စည်းများ ခြေဦးပေါ်သို့ကျသောအခါ၌ ခြေချောင်း ကလေးများ ကျိုးပဲ့ကွဲအက်သွားခြင်း မရှိစေရန် ကာကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဝပ်ရှော့တွင် ရုတ်တရက် မီးထလောင်ပါက ငြိမ်းသတ်နိုင် ရန် မီးသတ်ဘူးများ၊ ရေများ၊ သဲပုံးများ အသင့်ထားရှိ၏။ အလုပ် သမားဝတ်စုံ မဝတ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ခွင့်မရပေ။

အလုပ်သမားဝတ်စုံများကိုလည်း အလုပ်သမားများကိုယ် တိုင် လျှော်ဖွပ်၍ ဝတ်ဆင်ထားရ၏။ လျှော်ဖွပ်မထားသော အဝတ် အစားများကို တနင်္လာနေ့တိုင်းစစ်ဆေး၍ အမှတ်လျှော့၏။ အမှတ် လျော့ခံရသူများကို လစာမှဖြတ်၍ အမှတ်ပေးခံရသောသူများကို ထိုဖြတ်ထားသော ငွေများဖြင့် ဆုပြန်ချလေ၏။

သူ၏ ဝပ်ရှောရှေ့တွင် အလံတိုင်တစ်ခုရှိ၍ ထိုအလံတိုင်တွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အလံကို အစဉ်သဖြင့် လွှင့်ထူထား၏။ ထို အလံတိုင်အောက်တွင် အဝါရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်အလံငယ် နှစ်ခုလည်း တပ်ဆင်ထားသေး၏။ ထိုအလံငယ်နှစ်ခုမှာ တစ်ခုသော

မိုးဒေဝါ

လုပ်ငန်းသုံးဝတ်စုံ အပိုတစ်စုံစီချုပ်၍ ဝတ်ရန်လည်း လှူ ဒါန်းထားသေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံဝပ်ရှော့သို့ ဒံပေါက်ချက်သော ကုလားကို ခေါ်လာပြီးလျှင် ဒံပေါက်များချက်၍ အားလုံးကို ကျွေးမွေး လှူဒါန်းလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးသီး၏ ဝပ်ရှော့ကလေးသည် အလွန်အား ကျမွယ်ကောင်းသော အလုပ်ရုံကလေးတစ်ရုံ ဖြစ်၍နေလေတော့၏။ တစ်ခုသော အလုပ်ပိတ်ရက်တွင် မိုးသီးသည် အလုပ်မသွား

ဘဲ အိမ်၌ရှိနေ၏။ ထိုနေ့က မိုးသည်းထန်စွာရွာ၏။ နံနက်စာ ထမင်း စားပြီးသော့အခါ၌ မိုးသီးသည် ဝရံတာ၌ထိုင်၍ မိုးစက်မိုးပေါက်များ

ကို ကြည့်နေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော မိုးသီး၏ တယောကိုဖြုတ်၍ ယူလာပြီး မိုးသီး၏လက်သို့ပေးရင်း –

''မိုးတွေရွာနေပြီ ...၊ တယောထိုးပြတော့လေ'' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသီးလည်း တယောကိုယူပြီးလျှင် ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်ဖြင့် ကြိုးကို ညှိလေ၏။ ဘိုးတံကို ထင်းရှူးဆီဖြင့် တိုက်လေ၏။ အလုံးစုံပြု လုပ်ပြီးသောအခါ စတင်၍ တယောထိုး လေ၏။

တယောထိုးရုံမျှမက သူ၏ အသံဝါကြီးဖြင့် 'မိုးဒေဝါ' သီချင်းကို အကွက်ကျကျ ဝင်၍ဆိုလေ၏။

> ်အို × × × မိုးဒေဝါ × × ရှစ်တိုင်း မှိုင်းဆင်ကာ × × နီးလဲ့မှုန်ပြာလွမ်း × × မျှော်ငယ်ငဲ့ ညွှန်းဘွဲ့ကြုံကာ ×

imes imes စာနာသင့်ပါရဲ့ imes imes imes ၆မှူးမာန်တော်ဝင့်ပါနဲ့ imes imes

သူများကို သူ၏ အိတ်ထဲမှငွေဖြင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ဆုချ၏။ မိုးသီးသည် ကားပြင်သောလုပ်ငန်းအပြင် ကားဘော်ဒီထု၍

ဆေးမှုတ်သောလုပ်ငန်းကိုပါ တွဲ၍ဖွင့်လေ၏။ ထို့နောက် နုံးသို့ အစဉ် သဖြင့် သွားရမည့်လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ရွေးချယ်ထား၏။ ထိုသူ သည် မော်တော်ပီကယ်နုံး၊ တရားနုံး၊ လိုင်စင်နုံးသို့ အကြောင်းရှိလျှင် သွားရ၏။

ထိုသူငယ်အား ၎င်းတို့အလုပ်သမားအချင်းချင်းက 'စာရေး တော်ကြီး' ဟူ၍ နောက်ပြောင်ခေါ် ဝေါ်ကြလေ၏။ ၎င်းစာရေးတော် ကြီးမှာလည်း ကားပြင်သော လူများနှင့်အတူ လစာရိက္ခာရလေ၏။

သီတင်းဝါလကျွတ်သောအခါများ၌ အလုပ်သမားကလေး တိုင်း၏ မိဘဘိုးဘွားများကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် သွား၍ကန်တော့ ရန်လည်း စီစဉ်ထား၏။ ထိုကလေးများ၏ မိဘအုပ်ထိန်းသူများသည် ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် မိုးသီးကို လွန်စွာသဘောကျကြလေ၏။

အလုပ်သမားကလေးတစ်ဦးဦး၏ မိသားစုကျန်းမာရေး ညံ့ပြီဆိုလျှင်လည်း အလုပ်သမားတိုင်းလိုလို တာဝန်သိသိသွား၍ စောင့်ရှောက်ကြရ၏။ ညအိပ်စောင့်ရန်လိုလျှင် ညအိပ်စောင့်ကြရ၏။

ထိုကိစ္ပများတွင် သုံးစွဲရန်အတွက် မိမိတို့ရရှိသော ငွေများ ထဲမှ အလှူခံသေတ္တာပြုလုပ်ကာ ငွေများ စုဆောင်းကြရလေ၏။ ၎င်းတို့ထဲတွင် မကြာခဏ မော်တော်ကားလာပြင်လေ့ရှိသော မူယာက ထိုအလှူခံသေတ္တာတွင် ငွေသုံးသိန်းတိတိ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းပေးထား ၏။

66

ရွာ × × × သင့်မှ × × × ရွာ × × × "

မြင့်သည် မိုးသီး၏ တယောလက်သံ၌လည်းကောင်း၊ မိုးသီး၏ ဆိုသံ၌လည်းကောင်း လုံးဝနစ်မျော သွားပြီဖြစ်၏။ သူ၏ နှလုံးသည်းပွတ်သည်လည်း ညောင်ဗုဒ္ဓပင်ကို လေပြင်းခတ်ဘိသကဲ့

သို့ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်၍ သွားပြီဖြစ်၏။

မည်သည့်အရာကို လွမ်းမုန်းမသိဘဲ လွမ်းစိတ်များပေါ် လာကာ မျက်လုံးထောင့်တွင် မျက်ရည်များစို့လာ၏။ တယောထိုး၍ ပြီးသောအခါ၌ မြင့်၏မျက်နှာသည် မိုးသီး၏ပခုံးပေါ်သို့ အပ်ချမိ လျက်သား ဖြစ်နေလေ၏။

> မိုးသီးသည် မြင့်ကို ပြန်၍ကြည့်ပြီးနောက် – ''မြင့် ငိုနေတယ်လား … ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲဟင်၊ တိုက်ဆိုင်တဲ့အဖြစ်တွေများ ရှိလို့လား 🔐

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

''ရှိတာပေါ့ ကိုမိုးသီးရယ် 🐽 ၊ ကိုမိုးသီး ထောင်က လွတ်လာတဲ့နေ့က မိုးတွေ ဒီလိုပဲရွာနေတယ်မို့လား . . ၊ ကိုမိုးသီးရဲ့မိသားစုခဲ့အတူ မြင့်လည်း ဒီလိုပဲလွမ်းခဲ့ရတာ ပေါ့ ...၊ မိုးဒေဝါ ဆိုတာ မိုးနတ်သားပဲ၊ အဲဒီမိုး နတ်သားက တခြားလူမဟုတ်ဘူး 📖 ကိုမိုးသီးပဲ 📖 ၊ မိုးတွေရွာတဲ့နေ့က ရွှဲရွဲစိုပြီး အိမ်ကိုပြန် ရောက်လာတဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင့်မျက်စိထဲမှာ ဖျောက်လို့ကိုမရဘူး၊ အဲဒီ နေ့ကဆို ပျော်သလိုလို၊ ငိုချင်သလိုလို ခံစားရတယ်၊

ယုံပြီလား ကိုမိုးသီး ... အဲ ... အဲ ... မိုးအေဝါ... ဟု မြင့်က ပြောလိုက်လျှင် မိုးသီးက –

''ဒီသီချင်းရဲ့စာသားမှာက 'ရွာသင့်မှာရွာ' ဆိုတာပါတယ် မြင့်ရေ … ၊ အဲဒီတော့ ဒိသီချင်းကို ထိုးသင့်မှထိုးရမယ်၊ ထိုးတိုင်း မြင့်ငိုနေရင် မြင့်ရဲ့မျက်ရည်တွေဟာ ပင်လယ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ မြင့်ရဲ့မျက်ရည်တွေထဲမှာ ကိုမိုး သီးဟာ မျောချင်တိုင်းမျောသွားလိမ့်မယ်၊ ကဲပါ … ထိုင် ပါ၊ နန်းကြာညိုချော ဆိုတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ထိုးပြပါဦး ws ...'

ဟု ဆိုကာ သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ်ကို ထိုးပြလေ၏။ ဆိုလည်း ဆိုပြလေ၏။

> ''နုန်းကြာညိုချော × × × ပျော်စံပယ် × × × ရင်ထဲ ရင် ထဲပုံနှယ် $\times \times \times$ ရွှင်ရွှင်လန်းပါလို့ $\times \times \times$ မျှော်ရေးငယ် ပန်း x x x''

ထိုအချိန်၌ အောက်ထပ်တွင်ရှိနေသော ကလေးများသည် အနီးတွင်လာရောက်၍ ဝိုင်းနေကြပြီဖြစ်၏။ မိုးသီး တယောထိုးပြီး သောအခါ ကလေးများက လက်ခုပ်ပိုင်း၍တီးကြ၏။ တိုးကြီးက 유 -

> ''ဒီနေ့ မိုးအများကြီးရွာတယ်၊ အစ်ကိုကြီးလည်း တယော ထိုးတယ်၊ ဘာကြောင့်ထိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိ တယ် …၊ ဒါပေမဲ့ ပြောတော့မပြောတတ်ဘူး … ္ပိ

မိုးဒေဝါ

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အားလုံးလည်း ရယ်ကြရလေ၏။ မြင့်ကမူ တိုးကြီး၏ပါးဖောင်းဖောင်း လေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်လိမ်ဆွဲ ရင်း -

> ''ဘာမှမပြောတတ်တဲ့ ပညာရှိလေးက အခုမှ ရောက် လာတာကိုး … "

ဟု ပြောကာ နမ်းရှုံ့လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တိုးကြီးက – ''ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်နမ်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်

တော် သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး…."

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ငမြိုးက – ''မပြောတတ်ရင်လည်း မပြောပါနဲ့ တိုးကြီးရယ် … ့ '

ဟု ပိတ်လိုက်ရလေတော့သတည်း။

BURMESE

😀 ပြုံးပန်းတစ်ရာတာပေ က

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာဒပ

စည်ဘင်ဂျှပှိ ဩခဉ်း (၂)

မိုးတိတ်သွားသောအခါ၌ စာပို့သမား ရောက်လာလေ၏။ စာပို့ သမား ၏လက်ထဲတွင် စာတစ်စောင်ကို အသင့်ကိုင်ထား၏။ ''ဆရာမဒေါ်ခင်မေပြင့်တဲ့ဗျာ … ''ဟု စာပို့ သမားက

ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြှင့်က –

''ကျွန်မပါပဲ . . . '' ဟု ဆိုကာ စာကို လှမ်း၍ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ငွေနှစ်ကျပ်ကို လှမ်း၍ပေးရင်း –

''အပျင်းပြေ ကွမ်းယာဝါးသွားဖို့ပါ … ''

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပို့စမန်းကြီးက ငချိပ်ရောင်ထနေသော သူ**ာ** သွားမည်းမည်းကြီးများပေါ် အောင် ပြုံး၍ပြသွားလေ၏။ မြင့်သည် စာအိတ်ကိုဖောက်၍ ဖတ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်၍သွားသည်ကို သွယ်သွယ်က သတိပြုမိလေ၏။

စာမှာ ၎င်း၏မိခင် ဒေါ် လှမေက ရေးလိုက်သော စာဖြစ်၏။ စာထဲတွင် မြင့်ထက်အကြီး မြင့်အစ်ကို ကိုခင်မောင်ငြိမ်း၏ ဆိုးဝါး ပုံများကို ရေးထား၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသုတ၏ ဆန်ဖိုးငွေများကို ချင်ဝိုင်းတွင် ထိုးပစ်လိုက်၍ ဦးသုတကြီးမှာ ဆန်ဖိုးများ မပေးနိုင် သဖြင့် လိမ်လည်မှုဖြင့် အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရ ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိတို့နေသောအိမ်ကိုပေါင်၍ ထိုကိစ္စကို ဖြေ ရှင်းလိုက်ရကြောင်း၊

ခင်မောင်ငြိမ်းသည် မူးယစ်သောက်စားရမ်းကားသော သူများနှင့် ပေါင်းသင်းကာ ၎င်းသည် ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးနေ ကြောင်း၊ ဈေးပိုင်းမှ ဂုဏ်သရေရှိမိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ကျူးကျူးလွန် သွန်ဖြစ်ပြီး မယူသောကြောင့် မိန်းကလေးဘက်မှ တရားစွဲထား ခကြာင်း၊ ထိုက်စွမှာ မိန်းကလေးဘက်ကို ကျေနပ်အောင် ငွေ လျှော်လျှင်လျော်၊ မလျော်လျှင် ထောင်ကျနိုင်ဖွယ်ရှိကြောင်းများ ဒါလေ၍။

မြင့်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် စာအိတ်အတွင်းသို့ စာ ခေါက်ကလေးကိုထည့်ကာ ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထားလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မြင့် ရေချိုး သွားသောအခါ၌ သွယ်သွယ်က ထိုစာကို ခိုးယူ၍ဖတ်ကြည့်ပြီးလျှင် နေသားတကျ ပြန်၍ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သွယ်သွယ်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ မိုးသီးအား ထိုအကြောင်း ကို ပြောပြရာ မိုးသီးလည်း များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် သွယ်သွယ့်အား နောက်နောင် သူတစ်ပါး၏စာကို ခိုး၍ မဖတ်ရန် ဆုံးမလိုက်သေး၏။

အထက်ပါ စာလာပြီးတစ်ပတ်ကြာလျှင် နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ရောက်လာပြန်၏။ ထိုစာတွင်မူ ခင်မောင်ငြိမ်း မိန်းမ ရှုပ်သောကိစ္စအတွက် မိန်းကလေးရှင်ဘက်မှ သိန်း ၂ဝ လျော်ကြေး အဖြစ် တောင်း၏။ မပေး သောကြောင့် ခင်မောင်ငြိမ်းကို အချုပ်တွင်း သို့ ဆွဲ၍ထည့်လိုက်သည်ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဒေါ် လှမေသည် ပေါင်ထားသောအိမ်ကို အပြတ် ရောင်း၍ ထိုငွေဖြင့် အလျော်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ခင်မောင်ငြိမ်းအား အချုပ်မှ ပြန်၍ ထုတ်ခဲ့နိုင်သော်လည်း ၎င်းတို့တွင် နေစရာအိမ် မရှိတော့ပေ။

လောလောဆယ်တွင် နေစရာမရှိသောကြောင့် ဆရာတော့် ကျောင်း အောက်ထပ်တွင် သားမိသားဖ သုံးယောက် သွား၍ နေရသည်ဟုလည်း စာတွင် ဖော်ပြထား၏။

မြင့်သည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာကို အပ်ကာ ချုံးပွဲချ၍ ငိုနေလေတော့၏။ သွယ်သွယ်သည် မြင့်မရှိသော အခါ၌ ဒုတိယစာကိုပါ ခိုး၍ဖတ်ပြန်လေတော့၏။ ထိုအကြောင်း အရာကို မိုးသီးအား ပြောပြရာ မိုးသီးက –

မိုးဒေဝါ

- 120 C

''ဒီကောင်မလေး သူများစာကို <mark>ခိုးပြီးမဖတ်ပါနဲ့ဆိုတာ</mark> နားမထောင်ဘူး၊ ခိုးပြီးဖတ်ပြန်ပြီ''

ဟု ပြောလိုက်ရာ သွယ်သွယ်က–

"သွယ်သွယ် နိုးဖတ်လို့ အစ်ကိုကြီးသိရတာပေ့။ ဆရာမ ကတော့ သနားပါတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ ခွေပြီး ငိုနေ တော့တာပဲ၊ ညကလည်း ညစာမစားဘူး . . . ၊ မနက်က လည်း လက်ဖက်ရည်လည်း မသောက်ဘူး။ မုန့်လည်း မစားဘူး။ ကျောင်းကိုလည်း ခွင့်တိုင်စာပို့ပြီး မတက်ဘူး" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိုးသီးသည် တွေဝေ၍ တစ်စုံတရာကို စဉ်း စားလေ၏။ ထို့နောက် ဝပ်ရှော့ဆီသို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် ဝပ်ရှော့ မှတစ်ဆင့် တောင်ငူမြို့ရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးထဲသို့ တယ်လီဖုန်း

ထိုသို့တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးနောက် မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုဝ် ရမည်ကို စဉ်းစားနေချိန်၌မှာပင် ၎င်းထံ၌ မော်တော်ကားလာ ၍ပြင်နေကျ မူယာဆိုသော မိန်းကလေးရောက်၍ လာပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးသည် မူယာအား ထိုအကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ မူယာလည်း သေချာစွာနားထောင်ပြီးနောက် –

''ကိုမိုးသီးရယ် … ၊ ဒီကိစ္စက ကလေးကစားစရာပါ၊ မူယာ ကူညီပါ့မယ်၊ တော်ကြာပြီးသွားမှာပါ … ''

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသီးက – ''ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ မူယာ …'' ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"မူယာ အဲဒီမြို့ကို ကျွမ်းပါတယ်၊ အဲဒီက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်က မူယာ့မိတ်ဆွေတွေ ပါ ...၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုရောက်နေတဲ့ ကျောင်း ဆရာမလေး မိသားစုရဲ့ အိမ်ကို ပြန်ပြီးရွေးပေးလိုက် မယ်လေ ...၊ ပြီးတော့ အဲဒီမိသားစုကို သူတို့အိမ်ပေါ် သူတို့ ပြန်တင်ပေးလိုက်မယ်၊ ကုန်ကျသွားတဲ့ငွေတွေ ကိုတော့ စာရင်းလုပ်ပြီး ကိုမိုးသီးအပေါ်မှာ အကြွေးမှတ် ထားမယ်၊ ကိုမိုးသီးဆပ်ပေတော့ပေါ့ ...၊ အဲဒီ အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းဆရာမလေးဟာ ကိုမိုး သီး အလွန်သဘောကျတဲ့ မိုးစက်မိုး ပေါက်ကလေးမို့ လား"

ဟု မူယာက ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးက –

"ဒီမှာ မမူယာ၊ ရတနာလုပ်ငန်းမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ…၊ 'မနော ဗေဒင်' ဆိုပြီး ဗေဒင်သာ ဟောစားပေတော့ …၊ ကွက်တိမှန်လို့ နာမည်ကြီးမှာပဲ … "

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာက ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် မူယာသည် ထိုမြို့သို့ လိုက်သွားပြီးလျှင် အလုံးစုံစီစဉ် လေ၏။

မြင့်၏မိဘနှင့် ကြီးပွားရေးဟူသော ဆန်စက်ပိုင်ရှင် တစ် ဦးကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးခဲ့လေ၏။ ကြီးပွားရေးဆန်စက်ပိုင်ရှင် ကိုသာဒင်မှာ မြင့်တို့မိသားစုကို ကောင်းစွာသိသူဖြစ်၏။ အထူႏွာ်ဖြင့်

ဆက်လေ၏။

မြင့်ကို ပို၍မှတ်မိနေ၏။ ထို့ပြင် ကိုသာဒင်က မူယာအား အပူကပ် လိုက်သေးသည်မှာ –

> ''မူယာရယ် … ကြီးစားစမ်းပါ၊ အဲဒီကျောင်းဆရာမလေး မြင့်နဲ့ ကျုပ်နဲ့သာရရင် သူ့ရဲ့ဒုက္ခအားလုံး ကျုပ်က ရှင်း ပေးမယ့်လူ ပါ … ''

ဟု ပြောလိုက်ရာ မူယာသည် ထိုအကျိုးအကြောင်းကို မြင့်၏မိဘ များအား နားဖောက်လေတော့၏။ ထိုအခါ မြင့်၏မိခင် ဒေါ်လှမေက— ''စက်သူဋ္ဌေးမောင်သာဒင်ဆိုတာကလည်း မိန်းကလေး မိဘအနေနဲ့ ငြင်းရမယ့်လူမဟုတ်ပါဘူး မမူယာရယ်၊ မမူ ယာကလည်း ဆွေမတော်မျိုးမစပ် ဒီလောက်ဝင်ပြီး ကူ ညီထားတော့ အဒေါ်တို့ဘက်ကလည်း စဉ်းစားပေးရ မှာပေါ့ကွယ် . . . ''

ဟု ပြောရှာလေ၏။ ထိုအခါ မူယာက –

"အကောင်းဆုံးအကြံပေးချင်တာကတော့ မြင့်ကို ကျောင်း ဆရာမ ဆက်ပြီးမလုပ်ခိုင်းနဲ့တော့ … ၊ အလုပ်ထွက်ခိုင်း လိုက်တော့၊ ပြီးတော့ အဒေါ် တို့နည်းနဲ့အဒေါ် တို့ မြင့်နဲ့ ကိုသာဒင်နီးအောင် နတ်လမ်းထွင်ကြပေတော့ … ၊ မြင့် လုပ်တဲ့ ကျောင်းဆရာမလခ ဆိုတာကလည်း အဒေါ် တို့ တစ်ပြားမှသုံးရတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့စားရိတ်နဲ့သူ ကျေနေ တဲ့ဥစွာ … လူတစ်ယောက် အလကားဖြုန်းထားသလို ဖြစ်နေတယ် … " ဟု ပြောရာ ဒေါ်လှမေကြီးက ကောင်းစွာ သဘောတူလေ၏။ ဒေါ်လှမေသည် မူယာပြန်သွားပြီးနောက် မြင့်ကို အလုပ်မှ အပြီးအပိုင်ထွက်ခဲ့ရန်၊ ထွက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာရန် စာရေး၍ မှာ ကြားလိုက်လေတော့၏။

မြင့်လည်း ဒေါ်လှမေထံမှ စာရလျှင် ထိုစာကို မိုးသီးတို့ မိသားစုရှေ့တွင် ချပြပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းပြောလေတော့၏။ မိုးသီးတို့မိသားစုသည် ထိုအကြောင်းအရာကို အလေးအနက်ထား၍ မြင့်နှင့် ဆွေးနွေးကြလေ၏။

> ''ဒီစာရဲ့နောက်ကွယ်က အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ကြည့်ရတာ တော့ မြင့်ကို မြင့်မိဘတွေက အလုပ်ထွက်ပြီး အိမ်ပြန်လာ ဖို့ မှာပြီဆိုကတည်းက မြင့်ကိုတော့ ဒီအတိုင်းထားကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ် ထောင်ချပေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေကြပုံ ရတယ်''

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က –

''အဲဒီလိုပဲဖြစ်မှာပါ ကိုမိုးသီးရယ် … ၊ မြင့်တော့ ဘာမှ မကြံတတ်တော့ဘူး၊ သေပဲသေချင်တော့တယ်''

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက 🗕

''သေရုံနဲ့လည်း မပြီးသေးဘူး မြင့်ရေ · · · '' ဟု ပြောရာ မြင့်သည် မဖြေရှင်းနိုင်သဖြင့် ချုံးပွဲချ၍ ငိုလေ၏။ ထို အချိန်၌ တိုးကြီးက –

''မငိုပါနဲ့ ဆရာမရယ် …၊ ဆရာမ ငိုရင် ကျွန်တော်

မိုးဒေဝါ -

လည်း ငိုချင်တယ်၊ ကျွန်တော်ငိုသလို အစ်ကိုကြီးလည်း ငိုချင်နေပုံရ တယ်''

ဟု ပြောလိုက်ရာ သွယ်သွယ်က–

''ကောင်လေး . . . ကလေး ကလေးဘာသာနေစမ်း''

ဟု ငေါက်လိုက်လျှင် တိုးကြီးက –

''နေပါဦး မမသွယ်လွယ်ရဲ့ … ၊ ကလေးဆိုတာ ဘယ်လို နေရမယ်ဆိုတာ အမေကလည်း တစ်ခါမှသင်မပြဖူးဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း တစ်ခါမှသင်မပြဖူးဘူး၊ မမသွယ် သွယ်ကလည်း တစ်ခါမှ သင်မပြဖူးဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုနေရမှာတုံး … ၊ မမတို့ကျတော့ စကားပြော တယ်၊ ကျွန်တော်ကျတော့ ကလေးမို့လို့မပြောရဘူး တဲ့ … ၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကလေးလည်း စကား ပြောချင်တယ်၊ ဘာတွေပြောရမယ်၊ ဘယ်လိုပြောရမယ် ဆိုတာတွေသာ သင်ပေးပါ … ''

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြိုးကြီးက –

''မင်းမှတ်ထားဖို့ကတော့ ကလေးဆိုတာ လူကြီးပြောတဲ့ စကားထဲ ဝင်မပြောရဘူးကွ၊ ဒါပဲ՝

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တိုးကြီးက –

''ကလေးဆိုတာ လူကြီးပြောတဲ့ စကားထဲဝင်မပြောဘဲ ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း ပြောပါဦး … . `` ဟု ပြန်၍ မေးပြန်၏။

''ဘာမှမလုပ်ရဘူးကွာ … ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရမယ်'' ဟု မြိုးကြီးက ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် –

''ကလေးဆိုတာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရမယ်၊ ဘာမှမလုပ်ရ ဘူးဆိုရင် ဟိုအပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ဖီးကွက်ရုပ်ကြီးလို

ဖြစ်နေမှာပေ့ါ၊ ကလေးက ဇီးကွက်ရုပ်မှမဟုတ်ဘဲ`` ဟု တိုးကြီးက ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ မြိုးကြီးက --''ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး … '' ဟု ပြန်၍

ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တိုးကြီးက – ''အားလုံး ကလေးဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ မေ့နေကြလို့ပါ၊ မမတို့

ကလေးဖြစ်တုန်းက ဘယ်လိုနေခဲ့လဲ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီးပြောပြကြ ...'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် – ''တို့ကလေးဖြစ်တုန်းက တို့ဟာတို့ ဆော့နေတာပဲ၊ နှင့် လို လူကြီးစကားထဲ ဝင်မပြောဘူး … "

ဟု သွယ်သွယ်က ပြောလေ၏။ ''ဘယ်ပြောမလဲ မေသွယ်သွယ်ရဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ဆရာမမှ

မရှိ သေးဘဲ၊ ဆရာမ ရှိတော့ ပြောစရာစကားတွေ ရှိလာ ပြီ ….၊ အဲဒီတော့ ပြောကြပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြော ချင်တာပေါ့ …၊ အားလုံးပြောတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော် ပြောတာကိုမှ မပြောရဘူး ဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူး ပေါ့ … ''

ဟု တိုးကြီးက ပြောလေတော့ ၏။

ထိုအခါ စန္ဒာက –

''တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ကောင်လေး … ''

ဟု ပြော လေ၏။

''ကျွန်တော် လျှာမဪပါဘူး မမစန္ဒာရယ် … ၊ အားလုံး လျှာရှည်နေကြတာပါ ... ''

ဟု တိုးကြီးက ပြောလိုက်လျှင် ငိုနေသောမြင့်ပင်လျှင် ပြုံး၍သွား လေတော့၏။

ထို့နောက် မိုးသီးက ထမည်ပြုရာ မြင့်က –

"မထန္ဦး … ၊ ဒီအတိုင်းလေး ခဏထိုင်နေဦး၊ ကိုမိုးသီး အတွက် မြင့်ထိုးပေးနေတဲ့ ဆွယ်တာလေး ပြီးသွားပြီ၊

အဲဒါလေး လက်ဆောင်ပေးမလို ... ''

ဟု ဆိုကာ အပြေးကလေးထွက်သွားပြီးလျှင် ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ခေါက်၍ထည့်ထားသော ဆွယ်တာကလေးကို ယူ၍ ပြန်လာပြီး မိုးသီးကို လက်ဆောင်ပေးလေ၏။

''ကိုမိုးသီး ဝတ်ကြည့်ပါဦး . . . '' ဟု ဆိုသဖြင့် မိုးသီးလည်း အင်္ကျီကိုဖြန့်၍ကြည့်လိုက်ရာ အင်္ကျီ၍ ဘယ်ဘက်ရင်အုံတွင် စာတန်းတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် – ''ဘာစာတွေလဲ မြင့်ရဲ့ … ''

ဟု မေးလိုက်ရာ မြင့်က

''ကိုမိုးသီးကြိုက်တဲ့ သီချင်းခေါင်းစဉ်ကလေးကို ထိုးပေး

ထားတာပါ …. '

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးသီးလည်း ကြည့်လိုက်ရာ အဖြူရောင်ဆွယ်တာပေါ်တွင် နီညိုရောင် သိုးမွေးဖြင့်ထိုးထားသော အောက်ပါစာတန်းကို တွေ့

ရလေတော့သတည်း။

ပ်စေးမှိ

အခန်း (a) မိုးသီး၏ စက်ပြင်သင်တန်း

မိုးသီးသည် ဝပ်ရော့တွင် သင်ပုန်းတစ်ခု ချိတ်ဆွဲကာ ၎င်း၏ အလုပ်သမားကလေးများအား သင်ပုန်းပေါ်တွင် ခေါင်းစဉ်များ ရေး၍ တစ်ခုချင်း ရှင်းပြသင်ကြားနေလေ၏။

တစ် – ကလပ်ချ်ဆူညံလျှင် ကလပ်ချ်အလုပ်လုပ်မှုဆိုင်ရာ ပစ္စည်း များ ပွန်းရိခြင်။ အတွင်းရှိစပရင်များ ကျိုးနေခြင်း၊ ဘယ်ရင် များ ကစားနေခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဆူညံခြင်းဖြစ်တတ်၏။ ကလပ် ဘရိတ်ရှိ စပရင်များ ကျိုးနေလျှင် စက်အနေးထသည့်အခါ ဆူညံမှု မှာ ပို၍သိသာသည်၊ အဆိုပါအမှုများ ပြေပျောက်စေရန်အတွက်

ကလပ်ချ်တစ်ခုလုံးကို ဖြုတ်၍ အပြစ်များကို ရှာဖွေပြုပြင်ရမည်။ နှစ် – ကတ်တောက်အကြောင်း . . . ၊ လီဗာနင်းသော်

နှစ် – ကတ်တော်ကာအကြောင်း စေလေး လည်း ချာချင်မီး မငြိမ်းလျှင်၊ လီတနင်းသည့်အခါ မီးငြိမ်းပြီး လီ တလျှော့သည့်အခါ မီးပြန်လင်းလျှင်၊ ဒိုင်နမိုအလုပ်လုပ်သော်လည်း ချာချင်မဝင်လျှင်၊ စက်ရပ်ပြီး သော့ဖွင့်ထားသော်လည်း မီးမလင်း လျှင် သော့ပိတ်ထားသော်လည်း မီးလင်းနေလျှင်၊ စက်အလွန်ပူလျှင်၊ ရေတိုင်ကီ မကြာခဏ ရေဖြည့်နေရလျှင်၊ စက်အလွန် အေးလွယ် လျှင်၊ ရေလမ်းကြောင်းတွင် စက်ဆီ ရောက်နေလျှင်၊

သုံး – ဒိုင်နမိုအကြောင်း … ၊ လီဗာနင်းသော်လည်း ချာချင်မီးငြိမ်းမသွားလျှင်၊ ဘက်ထရီအားကုန်လျှင်၊ လီဗာနင်း သော်လည်း ချာချင်မီတာမပြလျှင်၊ ဒိုင်နမိုသည် ပြတ်တောက်ပြတ် တောက် အားသွင်းနေလျှင် … ၊

လေး – စက်အကြောင်း … စက်စွမ်းအားနည်းလျှင်၊ စက်အလွန်ပူလျှင်၊ စက်နှိုးရခက်လျှင်၊ စက်အတွင်းမှ တတောက် တောက် အသံကြားလျှင်၊ စက်လည်နေစဉ်အတွင်း တဂျစ်ဂျစ်အသံ ကြားလျှင် … စသည်ဖြင့် အပိုင်းလိုက်ခွဲခြမ်း၍ တပည့်များကို ရှင်းပြနေလေဘါ။

၎င်း၏တပည့်များလည်း ကြီးစား၍ မှတ်သားနေကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မူယာပါ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ မူယာပါ လိုက်၍ မှတ် သားနေလေ၏။ သင်ခန်းစာပြီး၍ တန်းဖြုတ်လိုက်သောအခါ၌ မူယာက "ကိုန်းသီး အတော်မောသွားပြီထင်တယ်၊ မူယာဖျော်ထား တဲ့ ကော်ဖီလေးသောက်လိုက်ပါဦး"

ဟု ဆိုကာ ဓာတ်ဗူးအဖုံးကို ဖွင့်၍ ကော်ဖီကို ပန်းကန်အတွင်းသို့ ငွဲထည့်ပေးရင်း ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မူယာကပင် –

> ''ကိုမိုးသီးဥစ္စာက ကားပြင်တဲ့ဝပ်ရှော့နဲ့မတူဘူး၊ စက်မှု သင်တန်းကျောင်းနဲ့တူနေတယ်၊ မူယာလည်း လိုက်ပြီး မှတ်ျသေးတယ်၊ ကိုမိုးသီးဟာ ကားပြင်တဲ့ပည်ာကို အသေအချာတတ်တာပဲ . . . ၊ တတ်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ စနစ် နဲ့ကိုတတ်တာပဲ ''

ဟု ချီးမွမ်းခလ၏။ ထို့နောက် မူယာကပင် – ''ပြီးတော့ ရှင်ဟာ တပည့်တွေအပေါ်မှာ အတော်စေတနာ ထားတာပဲ၊ အိတ်သွန်ဖာမှောက် သင်ပြတော့တာပဲ''

ဟု ပြောလျှင်

"စေတနာထားရမှာပေါ့ မမှုယာရယ် . . . ၊ သူတို့ကလေး တွေမှာ ကျောင်းပညာကလည်း မပြည့်စုံ၊ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ပညာကလည်း မပြည့်စုံဆိုတော့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ သူတို့ဘဝအတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရအောင် ကျွန်တော်က ကြိုးစားပေးနေတာပါ . . . ၊ တချို့ အဖေမရှိဘူး၊ တချို့ အမေမရှိဘူး၊ တချို့ အဖေရော အမေရောမရှိဘူး၊ ပညာကလည်း တစ်ဝက်တပြက်နဲ့ အား ကိုးဖို့ ဆွေမျိုးသားချင်းကလည်း မရှိရှာဘူး၊ ကျွန်တေ့မ်ာ

ဒီလို လုပ်မပေးရင် သူတို့ဘဝလေးတွေ အရုပ်ဆိုး သွား မှာပေ့ါ … ၊ တစ်နေ့ ဒီကောင်တွေ အိမ်ထောင်ပြုတော့ မှာ၊ အဲဒီအခါကျတော့ မိန်းကလေးရှင်က မေးတော့မယ်၊ 'မင်းဘာတတ်သလဲ'လို

အဲဒီအခါကျရင် ရင်ကော့ပြီး 'ကျွန်တော် ကားပြင်တတ် တယ်'လို့ ပြောဝံ့ရမယ်၊ 'မယုံရင် ပျက်နေတဲ့ကား ထုတ် လိုက်၊ အမယ်လေးဗျလို့ အော်ပြီး ထွက်သွားအောင် ကျွန် တော် ပြင်လိုက်မယ် ... ၊ အဲဒီလို လူရှေ့မှာ ပြောဝံ့ ပြောရဲအောင် ကျွန်တော့် ကလေးတွေကို ကျွန်တော် သင်ပေးနေတာ … ၊ ညအိပ်ခါနီးတိုင်း ကလေးတွေကို ဘာသင်ပြရမလဲဆိုတာ အမြဲတမ်း ခေါင်းထဲမှာ စဉ်ပြီးမှ జ్యరీరాట్ … ၊

ဒါတင်မဟုတ်သေးပါဘူး မမှုယာရယ် … ၊ သူတို့လေး တွေကို မေးကြည့်ပါ၊ စကားပြောတတ်အောင်၊ ပြော တတ်ဆိုတတ်၊ ရေးတတ်ဖတ်တတ်အောင်လည်း ကျွန် တော် ကြိုးစားပြီး သင်ပေးနေပါတယ် ကြိုးစားတဲ့ ကလေးတွေတော့ တော်တော်ရကြပါပြီ၊ ဒီထဲမှာ ညံ့တဲ့ ကလေးတော့ ပါတော့ပေါ့လေ … ၊ အဲဒီကလေးတွေ အတွက်လည်း နောက်ကျန်မနေခဲ့ရအောင် ကျွန်တော် ဖြေရှင်းနေပါတယ်၊ 'အညံ့ပန်း'လေးတွေအတွက်ပေ့ါ … ၊ လူလူချင်းညှာတာ

🛈 ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာပေ

ထောက်ထားတတ်ဘဲ့စိတ်၊ ကူညီရိုင်းပင်းတဲ့စိတ်၊ မြင့်မြတ် တဲ့စိတ်တွေရှိအောင်လည်း ဆိုဆုံးမပါတယ်၊ ဒီအပင် လေးတွေ ရှင်သန်အောင် အပင်တိုင်း ပွင့်နိုင်သီးနိုင်အောင် ကျွန်တော် စိုက်ပျိုးနေပါတယ် … ''

ဟု မိုးသီးက ရှင်းပြလိုက်ရာ မူယာက 🗕 ''ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာရှင် … ့''

ဟု ပြော လေတော့၏။

''ဒါနဲ့နေပါဦး ကိုမိုးသီး …၊ ရှင် ဒါတွေလုပ်နေတော့ ရှင့်ဘဝအတွက်ကော မစဉ်းစားဘူးလား"

ဟု မူယာက မေးလိုက်ရာ မိုးသီးက 🗕

''မမူယာ မေးလိုက်တာ ဘာကိုမေးလိုက်တာလဲမသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ``

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လျှင် မူယာက မရဲတရဲအမူအရာဖြင့် 🗕 ''ကိုမိုးသီးအတွက် ကိုမိုးသီး အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး လား၊ ကိုမိုးသီးအတွက် အချစ်ရေးဆိုတာ မရှိတော့ဘူး လား ... ''

ဟု တည့်တိုးပင် မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက 🗕 ''ကျွန်တော်က ရေကန်ဆိုပါတော့ဗျာ … ၊ လသာရင် ရေကန်မှာ လရိပ်ထင်မြဲပါပဲ၊ မိုးသီးဆိုတာ လောကမှာ တကယ်ရှိတဲ့ လူပဲ၊ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ရေကန်မှာလည်း လသာတဲ့အချိန် လရိပ်ထင်မှာချွဲ့

ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကော် ပတ်ရုပ်မဟုတ်ဘူးလေ ျာ … ၊ နှလုံးသားရှိတဲ့လူသားပဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှိ တာပေါ့ဗျာ … ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်က စက္ကန့်မလပ် 'ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ် ….'လို့ အော်ပြနေရမှာ w: ...'

ဟု ပြောလိုက်ရာ မူယာက ခစ်ခနဲ ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီး နောက် –

''ကျောင်းဆရာမလေးကရော ရှင့်ရဲ့ကန်ရေပြင်မှာ လ သာနေတာ သိရဲ့လား ... " ဟု မေးလိုက်ရာ –

''ဒီလိုရှိတယ် မမူယာရေ 🐽 : ဇွတ်အတင်းကြီးတော့ အသိ မနိုင်းပါဘူး၊ ကြည့်လိုက်ရင် မြင်သာအောင်တော့ ရင်ကို ဖွင့်ပြထားပါတယ်၊ ကျန်တာတွေကတော့ က တရားကို ပုံချရမှာပဲ … ''

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာက ပြုံး၍ – ''လောကမှာ ကိုသူချောတွေဟာ အသားညက်ဖေဖဲ့ အချစ် နဲ့ပတ်သက်လာရင် စကားမသွက်တတ်ဘူး … ၊ ရှင် နောက်ကျသွားမှာ စိုးလို့ပါ …

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ලං

''သစ်ပင်က အရွက်တွေဟာ နွေရောက်တာနဲ့ ကြွေတာ လည်း ရှိတယ်လေ … ႏ နွေအကုန်အထိ မကြွေဘဲ ဘင်းခံနေတာ တွေလည်း ရှိတာပေါ့ … ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

နှောင်းရွက်တွေဟာ ကြွေကျပြီး မြေတော့ ၁,ရမှာပါပဲ၊ ဒီအတွက် သိပ်ပြီး စိတ်စောစရာတော့ မလိုပါဘူး မမူ ധാരെ'

ဟု မိုးသီးက ပြောလျှင် မူယာက

''မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ ကားပြင်သလောက် မလွယ်ဘူးထင်တယ် ကိုမိုးသီးရေ့ . . . ''

ဟု ပြောလိုက်ရာ –

''ကားကိုလည်း ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှအရမ်းမနှိုးဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကိုလည်း ကျွန်တော် အရမ်း မန္မ်ိဳးပါဘူး''

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် မူယာသည် တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။ ထို့ နောက် ဝပ်ရှော့မှ အလုပ်သမားများ စားသောက်ရန်အတွက် မုန့် ဖိုးပေးပြီးလျှင် မူယာလည်း ကားကိုမောင်း၍ ထွက်သွားလေ တော့ သတည်း။

ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာပေ

I DITTHE &

အခန်း (၉) လုပ်ငန်းခွင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရေး

နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးသီးသည် သူ၏ဝပ်ရှော့သို့ ရောက် သွားလေ၏။ ဝပ်ရှော့သို့ရောက်သောအခါ သူ၏ လူငယ်အလုပ် သမားများကို တန်းစီစေပြီးလျှင် –

> "မင်းတို့ကိုပြောချင်တာက လုပ်ငန်းခွင်မှာ အန္တရာယ် ကင်းဖို့လိုတယ် . . . ၊ အဲဒီလို ဆိုတာဟာ မင်းတို့ ကိုယ် တိုင် ထိနိက်နာကျင်မှုမရှိအောင်ရော၊ မိသားစုကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနိုင်ဖို့ရော၊ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး မပျက်စီး သွားအောင်ရော အသီးသီးမှာ တာဝန်ကိုယ်စီကိုယ်စီ

မိုးဒေဝါ

ရှိနေတယ် …၊ အန္တရာယ်ဟာ ဘယ်ကလာနိုင်သလဲ ဆိုရင် အန္တရာယ်လာနိုင်တာ လမ်းကြောင်းနှစ်မျိုးရှိ တယ်…၊

တစ်မျိုးက 'လူညံ့'လို့ လာတာ 🐽 ၊ တစ်မျိုးက သုံးစွဲတဲ့ ပစ္စည်းတွေကြောင့်လာတာ … ၊ အလုပ်လုပ်တော့မယ် ဆိုတာနဲ့ အလုပ်ရုံ အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားရမယ် …၊ ကိုယ်အသုံးပြုမယ့် ကွင်းတို့၊ ခွတို့လည်း အိတ်တွေမှာ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထည့်ထား ရမယ် … ၊ နံပါတ်ကြီးတဲ့ ကွင်းခွတွေကို ညာဘက်ခြမ်းမှာ ထည့်ထားရမယ်၊ နံပါတ် သေးတဲ့ ကွင်းတွေ၊ ခွတွေကို ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ထည့် ထားရမယ် . . . ၊ အလုပ်လုပ်ခါနီးမှ ဟိုစမ်းဒီစမ်းလုပ် တာပျိုး မဖြစ်စေရဘူး …၊

နတ်တွေဘာတွေ ဖြုတ်တဲ့ကျပ်တဲ့အခါမှာလည်း သူနတ် နဲ့ ကိုယ့်ခွတော်ပစေ . . . ၊မတော်တာကြီးနဲ့ကျပ်လို့ ချော် ကျရင် ကိုယ့်ခြေ ထောက်ပေါ်ကို အရင်ကျမယ် …၊ အကျမတော်ရင် အရိုးတွေ ဘာတွေအက်ပြီး ဘဝဆုံး သွားမယ် … ၊ ကိုယ့်ရဲ့ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဘဝမဆုံးစေ နဲ့ …၊ ကိုယ့်ဘဝဆုံးသွားရင် ကိုယ့်ရဲ့မိသားစုပါ ဘဝ ဆုံးသွားမယ်၊ ပြောရရင် ကိုယ့်ရဲ့တိုင်းပြည်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ လူမျိုးပါ ဘဝဆုံးသွားမယ် … ၊ အဲဒီလိုမဖြစ်ဖို့ လူတိုင်း မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ဝတ်စုံဝတ်တဲ့အခါမှာ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ အသားတွေပေါ်အောင် မဝတ်ရဘူး၊ အသားပေါ် တဲ့နေရာဟာ မီးပွားကျနိုင်တယ်၊

မီး ဟပ်နိုင်တယ် …၊ ဝပ်ရှော့ဆိုတာ လောင်စာဆီနဲ့ မကင်းဘူး၊ ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းတဲ့နေရာမှာ ဂရုစိုက်ဖို့လို တယ် 🔐 ဓာတ်ဆီ ထည့်ထားတဲ့ပုံး အဖုံးပွင့်နေရင် အခိုးတွေထွက်နေတယ် … ၊ အဲဒီနားမှာ မီးခြစ်ခြစ်ရင်

မီးလောင်မှုဖြစ်ပွား နိုင်တယ် …၊ ကားပြင်တဲ့အခါမှာလည်း ဆီဆက်သွယ်ရေးနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ အစိတ်အပိုင်းကိုပြင်တဲ့အခါမှာ စက်မနှိုးမိမို့ အရေးကြီး တယ် …၊ ဥပမာ ကာဘရိုက်တာကို ပြင်တဲ့အခါမှာ

စက်မန္ဖိုးရဘူး …၊ မီးထတောက်တတ်တယ် …၊ ကားကို ဂျိုက်ထောက်ပြီး ကားအောက်ဝင်တဲ့အခါမှာ ဂျိုက်မြဲမြဲ စစ်ဆေးရမယ် … ၊ မသေချာရင် မဝင်ရ ဘူး …၊ ဂျိုက်ပြုတ်ကျသွားရင် သန်းတုပ်ခံရသလို

ညုပ်ပြီးသေမယ် ...၊

ဒီဇယ်ပေလို့ လက်သုတ်ထားတဲ့ အဝတ်တို့၊ ချောဆီပေ လို့ လက်သုတ်ထားတဲ့ အဝတ်တို့ကို ဝပ်ရှော့ထဲမှာ ပစ် စလက်ခတ် မထားရဘူး ….၊ ဒီအဝတ်ဟာ ဆီဝနေ တဲ့အတွက် မီးလောင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်သလိုဖြစ်နေတတ်တယ်ွ

હિ

www.burmeseclassic.com

ပြီးတော့ အဲဒါတွေကို အိမ်သာတွင်းထဲ ပစ်မချရဘူး၊ အိမ်သာထဲမှာ မီးလောင်မှုဖြစ်ရင် ငြိမ်းသတ်ရခက်တယ်၊ မြေကြီးမှာတူးပြီး မြှုပ်ပစ်ရမယ် ...၊

ဝါယာကြိုးရှော့ဖြစ်လို့ မီးလောင်ရင် မီးကြိုးကို အရင် မဖြုတ်ရဘူး၊ မိန်းကို အရင်ချရမယ် ...၊ အန္တရာယ် ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ နေမော်နမဲ့လုပ်လို့ မရဘူး၊

ကားကို ပြင်ဆင်ပြီးတဲ့တိုင်အောင် ဆီတွေ စိမ့်ယိုနေတာ တွေ့ရင် ပိုင်ရှင်ကိုမအပ်နဲ့ဦး . . . ၊ အဲဒီစိမ့်ယိုမှုကို ပြင် ဆင်ပြီးမှ စိတ်ချရမှအပ်ပါ . . . ၊

ဆေးလိပ်သောက်တတ်တဲ့ လူတွေအတွက် ဝပ်ရှော့မှာ သီးသန့်နေရာတစ်ခုပေးထားမယ် ...၊ အဲဒီနေရာမှာ ပဲသောက်ရမယ် ...၊ သောက်ချင်တဲ့နေရာမှာ သောက် လို့မရဘူး ...၊ သောက်ပြီးတဲ့ ဆေးလိပ်တိုကိုလည်း ဟိုပစ်ဒီပစ် ပစ်လို့မရဘူး ...၊ စနစ်တကျငြိမ်းသတ်ရ မယ် ...၊ တို့ဝပ်ရှော့မှာ ရှေးဦးသူနာပြု သေတ္တာလေး တစ်လုံး ချိတ်ထားတယ် ...၊ အဲဒါကို လူတိုင်း အသုံးပြု တတ်အောင် လေ့လာထားပါ ...၊ လူတိုင်း ပတ်တီးစည်း တတ်အောင် သင်ထားပါ၊ ဆောင်ရွက်ရမှာ …၊ လူတွေဆိုတာ မင်းတို့ကို ပြောတာ ပဲ …၊

ဆေးမှုတ်တဲ့လုပ်ငန်းမှာလုပ်တဲ့လူတွေ ဆေးမှုတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ လေအောက်မှာ မနေရဘူး၊ ဆေးမှုန်လေးတွေ က နှာခေါင်းထဲကတစ်ဆင့် အဆုတ်ကို ကျပ်ပိတ်သွား လိမ့်မယ် . . . ၊ ချက်ချင်းမသေပေမယ့် အသက်တိုတတ် တယ် . . . ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နှာခေါင်းမှာစည်းဖို့အဝတ်တွေ လုပ်ပေးထားတယ် . . . ၊ အဲဒါကို စည်းပြီးလုပ်ပါ . . . ၊ မရုက်ပါနဲ့ . . . ၊

အဲဒီလို မစည်းဘဲလုပ်ရင်သာ ရှက်စရာကောင်းတာ ပါ ...၊ ကျောက်စက်တို့၊ ဖြတ်စက်တို့ အသုံးပြုတဲ့အခါ မျက်စိကိုမထိနိက်အောင် လက်ကိုင်မတ်စ်ကြီးပေးထား တယ် ...၊ အဲဒါကို အမြဲတမ်းသတိရပါ ...၊ အလုပ်ရုံ သုံး လက်အိတ်တွေပေးထားတယ် ...၊ ဒါပေမဲ့ လည် ပတ်နေတဲ့စက်ကို လက်အိတ်ချွတ်ပြီး ကိုင်တွယ်ရမယ်ဆို တာ နားလည်ပါ ...၊ လက်အိတ်ကြောင့် ငြိပြီး စက် ညပ်သွားနိုင်တယ် ...၊

လေးတဲ့ပစ္စည်းကို မ,တဲ့အခါမှာ မ,တဲ့ပစ္စည်းဟာ မ,တဲ့လူ ရဲ့ မေးအောက်တည့်တည့် . . . မြေကြီးကနေကြည့်ရင် ထောင့်မှန် ဖြစ်နေရမယ် . . . ၊ အဝေးကနေ လှမ်းကုန်းမြို့

မိုးဒေဝါ

မ,တာမျိုး မလုပ်ရဘူး ...၊ လူရဲ့ ခါးဆစ်လေးဟာ သိပ်ပြီးနုတယ် ...၊ အဲဒါလေးတွေ ဟ,သွားတတ်တယ် အဲဒီအဆစ်ကလေးတွေကြားထဲက အရွတ်ကလေးတွေ နေရာရွေ့သွားတတ်တယ် ...၊ အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကက်ဆက်ဖွင့်ထားတာတို့

ဘာတို့ မလုပ်ပါနဲ့ ...၊ အာရုံထွေပြားပြီး မှားတတ် တယ် ...၊ အပြင်က ကြုံခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေကို ခေါင်း ထဲမှာထည့်ပြီး အလုပ်လုပ်ရင်လည်း အမှားကြုံတတ် တယ် ...၊

နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက ခေါင်းတုံးတုံးရမယ်တော့ မဆိုလိုပါဘူး ...၊ ဆံပင်ကိုတော့ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးအရှည်ကြီး မထားစေချင်ဘူး ...၊ စက်ထဲဘာထဲ ညပ်တတ်တယ်၊ အလုပ်လုပ် နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စခြင်း၊ နောက်ခြင်း၊ ပြောင်ခြင်း မလုပ်ရဘူး ...၊ သူ အလုပ်အားမှ လုပ်ချင်လုပ်ပါ ...၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရည်းစား

ဒမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရည်းစား ပူမိပြီး အလုပ်လုပ်တာ လက်ထဲက ဂျိုက်ပြုတ်ကျလို့ ခြေ ထောက်ပေါ် ကျပြီး အရိုးကြေသွားတယ် … ၊ အခု ချိုင်းထောက်နဲ့သွားနေရတယ်၊ သူ့ရည်းစားက သူ့လို အကျိုးကို မယူတော့ဘူး … ၊ နောက်တစ်ယောက်ကို ယူသွားပြီ၊ မင်းတို့က လူငယ်တွေဆိုတော့ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ တွေ နောက်မှ သတ်သတ်ဆုံးမဦးမယ် ...၊ လျှပ်စစ် ရှော့ဖြစ်ရင် မိန်းချလို့ရတယ် ...၊ မိန်းမရှော့ဖြစ်ရင်

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ၏တပည့်လေးများသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြ လေ၏။ ထို့နောက် တပည့်များကို တန်းဖြုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ထို အချိန်၌ မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော မူယာက –

မိန်းချလို့မရဘူး ကိုယ့်လူရေ ... ''

''ကိုမိုးသီးက သိပ်ပြီးစေ့စပ်တာပဲနော် ...၊ ကိုမိုးသီး စကားစပြီးပြောနေကတည်းက မူယာရောက်နေတာ ပါ ...၊ ကိုမိုးသီး ပြောတာတွေဟာ အပိုတွေ မဟုတ်ပါ ဘူး ...၊ တကယ်လိုအပ်တာတွေပါ၊ ဝပ်ရှော့တွေမှာ စာနဲ့တောင်ရေးပြီး ချိတ်ထားသင့်တယ် ...၊ တစ်ခုပဲ ကိုမိုးသီးရဲ့တပည့်လေးတွေကို မိန်းမအကြောင်း ဆုံးမမယ်ဆိုတဲ့နေ့ကို မူယာ့ကိုလည်း ကြိုပြီးပြောပါ ...၊ မူယာလည်း နားထောင်ချင်လို့ပါ ..."

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ အဝေးတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ယောမင်းကြီး က –

> ``ဆရာကိုမိုးသီး ရှော့မိနေပြီ …၊ မိန်းချလို့ မရတော့ ဘူး … ``

မိုးဒေဝါ

ဟု ပြောလိုက်သောအသံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် မိုးသီးသည် မူယာ၏ ကားစက်အဖုံးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် အနည်းငယ့် ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ကားကို မူယာ၏လက်သို့ ပြန်အပ်လိုက်လေ၏။ မူယာလည်း ကားပြင်ခမယူသောကြောင့် ဝပ်ရှော့မှ အလုပ်သမား ကလေးများ နံနက်စာအတွက်ဟုဆိုကာ ယော့မင်းကြီးအား ငွေ သုံးထောင်ပေး၍ ထွက်သွားလေတော့သတည်း။ ။

😊 ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာပေ

အခန်း (၁၀) မြင့်ထိုးပေးထားသော ဆွယ်တာလေးကို ဝတ်ပြီ

နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးသီးသည် ဝပ်ရော့သို့ ရောက်သည့် အချိန်၌ မူယာသည် သူ၏ ဘောက်စ်ဝက်ဂွန် ကားအဖြူလေးဖြင့် ရောက်ရှိလာပြန်၏။ မိုးသီးကိုတွေ့လျှင် –

''ကိုမိုးသီး မောနင်း … '' ဟု နူတ်ဆက်ကာ~

''ကိုမိုးသီးတော့ ဆက်ရက်လောက် မျက်စိနောက် သက် သာဦးမယ် … ၊ မူယာ ရိပ်သာဝင်မလို့၊ ကားကလည်း ရိပ်သာမှာ ဆယ်ရက်လောက် ထိုးထားရဦးမယ် … ္မ

ဟု ပြောရာ မိုးသီးက – ''ဟုတ်ကဲ့ … ဟုတ်ကဲ့ … ''

ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။

''ကိုမိုးသီးရော တရားတွေဘာတွေထိုင်တာ ဝါသနာ မပါဘူးလား … "

ဟု မူယာက စပ်စုလေ၏။

''ဝါသနာပါပါတယ်ဗျာ … ထိုင်လည်း ထိုင်ပါတယ်၊ မူယာတို့လိုတော့ ရိပ်သာတွေဘာတွေသွားဖို့ အချိန် မရပါဘူး … ၊ စာအုပ်ဖတ်ပြီး ထိုင်ရတာပေါ့ … ၊ ဒါ ပေမဲ့ အနီးကပ်ပြီးပြတဲ့ ဆရာကတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့က ရေကန်ကလေးမှာ ဖားတစ်ကောင်ရှိတယ်၊ အဲဒီဖားဟာ ကျွန်တော့်ဆရာပဲ … ၊ သူဟာ မလှုပ် မယှက်ဘဲ အကြာကြီးထိုင်နိုင်တယ် … ၊ ပြီးတော့ သတိ လည်းပဲ မလွတ်ဘူးဗျ 🚥 သူရှေ့က ပိုးကောင်လေး တစ်ကောင် ဖြတ်သွားတာကို ခန္ဓာကိုယ်မလှုပ်ဘဲ အသာ လေး ပါးစပ်ဟပြီး လျှာနဲ့ ဖမ်းယူလိုက်တယ်၊ အမြဲတမ်း အလပ်စ်ဖြစ်နေတယ် …၊ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကပ်နေတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ 🚥 ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုအကြာကြီးထိုင်နေပေမယ့် အဲဒီဖားဟာ

ငိုက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်လို့ တစ်ခါမှမကြံ့ဖူးဘူး၊ ကျွန် တော် သူ့ဆီက အဲဒါတွေ သင်ယူထားတယ် ``

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာက – ''ဟုတ်ပါ့ ကိုမိုးသီးရယ် … ၊ မူယာတို့ဆိုရင် ၁၅ မိနစ် လောက် ထိုင်မိလိုက်ရင် ငိုက်ပြီ . . . ၊ မူယာ့အတွက်လည်း ဖားတစ်ကောင်လောက်ဖမ်းပေးပါလား ကိုမိုးသီးရယ်…."

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးက –

`'မူယာကတော့ ဖားနဲ့ မလုံလောက်ဘူးထင်တယ် … ၊ ကျားတစ်ကောင်လောက်ဖမ်းပေးမှ လုံလောက်မယ်ထင် တယ်ို'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာက –

''ဖမ်းပေးတဲ့ကျားက ကားပြင်တတ်ဖို့တော့ လိုတယ်နော်'' ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းမှ ယောမင်းကြီးက -

''တို့ဆရာတော့ ရှော့ဝင်နေပြီ … ၊ မိန်းချလို့လည်းမရ

ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မူယာသည် အလုပ်သမား လေးများကို မုန့်ဖိုးပေး၍ ကားကို မောင်းထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ယောမင်းကြီးက~

''ဆရာကိုမိုးသီး … ၊ တကယ်ရော တရားထိုင်သလား'' ဟု မေးလိုက်လေ၏။

''မထိုင်ပါဘူးကွာ … ၊ ဒါပေမဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ …၊ သူက ဒီစကားပြောတော့ ကိုယ်ကလည်း ဒီစကားကို ရအောင်ဝင်ပြီး ပြောရတာပေ့ါကွာ 🚕

🕘 ပြုံးဝန်းတစ်ရာစာဖေ

ယောက်ျားအချင်းချင်းတွေ့တဲ့အခါမှာ ကိုယ်က ယောက်ျား ဖြစ်နေရမယ်၊ ယောက်ျားတွေပြောတဲ့စကား ဝင်ပြီး ပြောနိုင်ရမယ် …၊ ကမ္ဘာ့စစ်ပွဲအကြောင်းတို့၊ ဘော လုံးပွဲအကြောင်း တို့ပေါ့ကွာ ...၊ မိန်းမတွေနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အဲဒါမျိုးတွေပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူတို့ ဝါသနာပါတဲ့ အဝတ်အထည် အကြောင်းတို့၊ မင်္ဂလာပွဲ အကြောင်းတို့ရောပြီး ပြောရမှာပေါ့ကွာ … ၊ ကလေးနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာတော့ အဲဒါတွေပြောလို့ မဖြစ်တော့ ဘူး …၊ ကလေးက ဘောကန်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ဂိုးဖမ်းပေးပေါ့ကွာ … ၊ ကလေးက တူတူပုန်းမယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ရှာတဲ့ဘက်က နေရုံပေါ့ကွာ …၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အခါကျမှ လောကကြီး အကြောင်းကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စဉ်းစားရမှာပေါ့၊ ဒီလို မလုပ်ရင် အားလုံးနဲ့အဆင်မပြေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာ ပေါ့... ' ဟု ပြောလိုက်လျှင် ယောမင်းကြီးက – ''တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေတယ် 💴 ''

ဘု ပြောကာ ရယ်မော၍ အနီးမှထွက်သွားလေ၏။ တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် ဆေးတိုက်ပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်ဦး းရာက်လာလေ၏။ သူ၏ကား ဆီပိတ်နေသည်ကို ပြင်ခိုင်း၏။ သို့နောက် ထိုလူက နက်ဖြန်ခါတွင် ဒုလ္လဘရဟန်းတက်မည်ဟု ပြော ခလ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက -

''ကောင်းလိုက်တာဗျာ • • • ၊ အလွန်ထူးတဲ့ ကုသိုလ်ပဲ၊ ရဟန်းအဖြစ်က ပါရမီမရှိဘဲ မရဘူးနော်….၊ အတိတ် ဘဝက ပါရမီကောင်းတွေ ရှိခဲ့တယ်နဲ့တူတယ် ... '' ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် နှစ်ခြုံက်သဘောကျသွားလေ၏။ ထိုသူ ထွက်သွားသောအခါ၌ ယောမင်းကြီးက– ''ကောင်းတယ်လည်း ပြောသေးတယ် … ၊ ဆရာဖြင့်

ဟု မေးရာ 🗕

''ငါပြောတဲ့စကားထဲမှာ ကောင်းတယ်ပဲ ပါပါတယ်ကွာ၊ ငါလုပ်မယ်လို့ မပါပါဘူး..."

တစ်ခါမှ ဒုလ္လဘရဟန်းတက်သံလည်း မကြားဖူးပါ

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် ယောမင်းကြီးက 🗕 ''တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေတယ် . . . ''

ဟု ပြောကာ ထွက်သွား ပြန်လေ၏။

യാ: ... "

အလုပ်သိမ်း၍ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မိုးသည်းနေ သဖြင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ရှိသောကြောင့် မိုးသီးသည် မြင့်ထိုးပေးထားသော ဆွယ်တာကလေးကို ဝတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က ကြည့်၍ သဘောကျလေ၏။ ထို့နောက် မြင့်က –

> ''ကိုမိုးသီး အဲဒီဆွယ်တာကလေးဝတ်လိုက်တဲ့အခါ ဗိုလ် အောင်ဒင် ဓာတ်ကားထဲက ဓာတ်လိုက်မင်းသား ခင် မောင်ရင်နဲ့ သိပ်ပြီးတူတာပဲ''

> > 🙂 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

્રેલ્લ

မိုးဒေဝါ

ဟု ပြောလျှင် အနီးသို့ ရောက်နေသော တိုးကြီးက – ''မဟုတ်ဘူး ဆရာမ … ၊ အစ်ကိုကြီးက ခင်မောင်ရင်နဲ့ သွားပြီး တူတာမဟုတ်ဘူး … ၊ ခင်မောင်ရင်က အစ်ကို ကြီးနဲ့ လာပြီးတူနေတာ … ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ် ….၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပြီး မပြော တတ်ပါဘူး ဆရာမရယ်''

ဟု ပြောရာ မြင့်က – ''မင်းကသာ မပြောတတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ မင်းပြော

လိုက်တဲ့ စကားကတော့ အတော့်ကိုစဉ်းစားစရာပဲ`' ဟု ပြောကာ တိုးကြီး၏ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို လက်ဖြင့်အသာ အယာ လိမ်ဆွဲလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၁) ကွဲချက်ကယ်နာ

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဝပ်ရှော့သို့ မူယာ ရောက်လာ ပြန်၏။ ၎င်း၏လက်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည် ဓာတ်ဘူးများ၊ ပေါင်မှန့် ထောပတ်သုတ်များ ပါလာ၏။ ဝပ်ရှော့မှ အလုပ်သမားကလေးများ ကို လက်ဖက်ရည်များ၊ မုန့်များ တိုက်ကျွေး၏။ ထို့နောက် မိုးသီး အား –

> "ဒီမှာ ကိုမိုးသီး … ၊ ရှင်ဟာ ဟို … မြင့်ဆိုတဲ့ ကျောင်း ဆရာမလေးကို မေတ္တာရှိရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မပြော သေးတာလဲ"

ဟု တဲ့တိုးကြီး မေးလိုက်လေ၏။

''ဖွင်ပြီးမေးတာက လွယ်ပါတယ် မမူယာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေးခံရတဲ့လူက ကိုမိုးသီးကို မချစ်ပါဘူးလို့ ပြန်ဖြေ

လိုက်မှာကို မကြားဝံ့လို့ မမေးသေးတာပါ ... ''

ဟု မိုးသီးက ပြန်၍ဖြေလိုက်လျှင် မူယာက ပြုံးလေ၏။ ပြုံးပြီး နောက် –

''ကိုမိုးသီးက အသည်းအသန်ကို ချစ်နေတာကိုး'' ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ လေး ပြန်၍ပြောလေ၏။

> ''အမုန်ပါပဲဗျာ … ၊ အသည်းအသန်လို့ပြောမယ့် အစား အရူးအမူးလို့ပြောရင် ိုပြီးကောင်းပါမယ် . . . '

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လေ၏။ မူယာသည် ထိုနေ့၌ပင် ကျောင်း ဆရာမလေး မြင့်နေသော မြို့သို့လိုက်သွား၏။ မြင့်၏မိခင် ဒေါ် လှ မေကြီးနှင့် တွေ့ဆုံကာ မြင့်အား အလုပ်မှထုတ်၍ ပြန်ခေါ် ရန် တိုက်တွန်းလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်လှမေကြီးက သမီးဖြစ်သူအား အလုပ်မှ ထွက်၍ ပြန်လာခဲ့ရန် တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်လေ တော့တို။

မြင့်လည်း မိုးသီးတို့မိသားစုအား ထိုအကြောင်းအရာကို ပြောပြလေ၏။ မိုးသီးသည် အများနည်းတူ ထိုင်၍ နားထောင်နေရာမှ ထ၍သွားလေ၏။ ထိုအခါ တိုးကြီးက–

''မမသွယ်သွယ် … အစ်ကိုကြီး ဘာလုပ်မလဲ သိလား''

ဟု မေးလေ၏။

''မသိပါဘူး တိုးကြီးရယ် …. ''

ဟု သွယ်သွယ်က ပြန်၍ဖြေလျှင် တိုးကြီးက – ``အစ်ကိုကြီး တိုင်မှာချိတ်ထားတဲ့ တယောကို ဖြုတ်ပြီး

ဝရံတာကို သွားလိမ့်မယ် …၊ ပြီးတော့ မိုးဒေဝါသီချင်းကို ထိုးလိမ့်မယ်၊ အမှန်က အစ်ကိုကြီး တယောထိုးတာ

မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမ ပြန်မယ်ဆိုလို့ အစ်ကိုကြီးငိုတာ၊ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်းမပြတတ်ဘူး ... ''

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မိုးသီး သည် ဝရံတာတွင် မိုးဒေဝါသီချင်းကို ထိုးနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ သွယ်သွယ်က 🗕

``တိုးကြီး … နင်ပြောတာ မှန်တယ်နော် … ``

ဟု ပြောလိုက်ရာ –

"မှန်တာပေါ့ မမသွယ်သွယ်ရယ်…၊ ကျွန်တော်က စကား မပြောတတ်တော့ မပြောဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် အား လုံးပြောတာကို ကြားရတာပေ့ါ . . . ''

ဟု တိုးကြီးက ပြောလိုက်လျှင် 🗕

``နောက်ထပ်ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ ပြောပါဦး ... ''

ဟု သွယ်သွယ်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တိုးကြီးက 🗕 ''ဆရာမနဲ့ ခွဲရမှာဆိုတော့ အမေက အမှတ်တရ ဘဲသား

ဟင်းချက်လိမ့်မယ် ...'' ဟု ပြော၍ တခစ်ခစ် ရယ်နေလေ၏။

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာဖေ

၁၁၃

ဤသို့နှင့်ပင် ဆရာမသည် ပစ္စည်းများသိမ်း၍ အလုပ်မှ ထွက်စာ တင်ကာ ၎င်း၏မြို့သို့ အပြီးအပိုင်ပြန်သွားလေတော့၏။

- ဆရာမလေး အမှန်တကယ်ပြန်သွားသောနေ့တွင် အမေန သည် အမှတ်တရအဖြစ် ဘဲသားဟင်းချက်လေ၏။ ဆရာမလေး

ကိုလည်း စာထည့်ရန် တတွတ်တွတ်မှာလေ၏။ ထိုနေ့ထမင်းဝိုင်းတွင် ထမင်းကောင်းကောင်း မစားနိုင်သူမှာ မိုးသီးဖြစ်၏။

မိုးသီးသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်၍ ဆောက်တည် ရာမရဖြစ်နေ၏။

ဆရာမလေးသည် ဈေးသို့သွားရန် ပြင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသီးက -

''မြင့် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ပြောလေ … ''

ဟု မေးလိုက်ရာ မြင့်က – ''ဈေးသွားပြီး ပို့စကတ်လေးတွေ ဝယ်မယ်လေ၊ ပြီးတော့

ကျောင်းက ကလေးတွေကို အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးမလ $\overline{\S}$ \dots ' ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးက –

> ''အဲဒီအတွက် ပိုက်ဆံအလုံအလောက်ရှိရဲ့လာ။ ကျွန် တော့်ဆီက ယူသွားလေ … ``

ဟု ပြောလျှင် မြင့်က ပြုံး၍ – ''ရှိပါတယ် ကိုမိုးသီး၊ မြင့်မှာ အလုံအလောက်ရှိပါ തധ് .. "

ဟု ဆိုကာ ဈေးသို့သွားပြီးလျှင် ပို့စကတ်ကလေးများ ဝယ်၍

ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းသို့သွားကာ ၎င်း၏ အတန်းမှ ကလေးများကို နှုတ်ဆက်၍ အမှတ်တရအဖြစ် ပို့စကတ်ကလေးများ လက်ဆောင်ပေးလေ၏။

အမေနုတို့မိသားစုကိုလည်း ပို့စကတ်ကလေး တစ်ခုစီ လက်ဆောင်ပေးလေ၏။ မြင့်ပြန်သောနေ့က အမေနုတို့မိသားစု အားလုံး ဘူတာသို့ဆင်း၍ ပို့ကြ၏။

မိုးသီး၏မျက်နှာသည် နီမြန်း၍နေ၏။ တိုးကြီးကမူ တရှုံ့ရှုံ ငှိ၍ နေလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ဆရာမလေးသည် ထိုအရပ်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားခဲ့လေတော့၏။ ဆရာမလေး လိုက်ပါသွားသော မီး ရထားသည်လည်း 'တူ … 'ဟု တစ်ချက် အော်ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း လှိမ့်၍ထွက်ခွာသွားရာ မိုးသီး၏ရင်ထဲတွင်ရှိသော ကလီစာများအားလုံး ပြုတ်ထွက်သွားသည်ဟုပင် မိုးသီးအနေနှင့် ခံစားလိုက်ရလေ၏။

မိုးသီးသည် ထိုဝေဒနာကို မိုတ်ကြိတ်၍ ခံစားသော်လည်း မပြေ ဘဲရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ဝပ်ရှော့ကို ခေတ္တပိတ်လိုက်ပြီး လျှင် ဆရာမလေးနေထိုင်သောမြို့သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ထိုသို့ လိုက်သွားပြီးလျှင် ထိုမြို့ရှိ ၎င်း၏မိတ်ဆွေ ကိုလှဖေဆိုသူ၏အိမ် တွင် တည်းခိုကာ ဆရာမလေးမြင့်၏ အိမ်အနီးသို့ မကြာခဏ သွားကာ တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှုတတ်လေ၏။

မူယာသည်လည်း ထိုမြို့သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ မူယာ

🕑 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

ပြုးပန်းတစ်ရာစာပေ

၁၁၅

දි:පෙර

သည် ဆရာမလေးမြင့်ကို အရယူလိုသည့် စက်သူဌေး ကိုသာဒင်နှင့်

တွေ့ဆုံကာ –

''ဒီမှာ ကိုသာဒင် … ၊ လက်နှေးလို့တော့ မရဘူးနော်၊ သူကောင်က ဒီမြို့ကိုရောက်နေပြီး သူတို့ချင်း တွေ့သွားရင် သုတ်သွား လိမ့်မယ် … ''

ဟု ပြောရာ ကိုသာဒင်က –

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မူယာရေ ...၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘက် က ကာကွယ်ရမှာပေါ့လေ ...၊ သူ့ကောင်ဆိုတာက ဝပ်ရှော့လုပ်တဲ့ မိုးသီးဆိုတဲ့ ကောင်လား ...၊ အဲဒီမိုးသီး ဒီမြို့မှာ မနေနိုင်အောင် လုပ်လွှတ်ရမှာပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် စက်သူဌေး ကိုသာဒင်သည် ထောင်မှလွတ်လာသော သူ၏အလုပ်သမား လူဆိုး တစ်ဦးအား ခေါ်ယူကာ –

''မောင်လွင်ရေ … ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထိပ်က သဟာယ ဆိုတဲ့ ထမင်း ဆိုင်နဲ့ကပ်လျက်အိမ်မှာ ရန်ကုန်က မိုးသီး ဆိုတဲ့ကောင် ရောက်နေတယ်၊ ဒီမြို့မှာ တစ်နာရီ တစ် မိနစ်တောင်မနေနိုင်အောင် လုပ်လွှတ်လိုက်ကွာ … ၊ အဲဒီအတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ငါ အကုန်ခံမယ်'' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်လွင်က –

> "စိတ်ချပါဆရာ … ၊ ကောင်းတာသာ ငလွင်က မတတ် တာပါ … ၊ မကောင်းတာဆို ငလွင်က အကုန်လုပ်

တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် တာဝန်သာထားပါ ... '' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုညက ဆယ်နာရီထိုးသည်အထိ မိုးသီးသည် အိပ်၍မရ နိုင်အောင် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် တယောကလေးကိုပိုက်ကာ မြင့်၏ အိမ်ရေသို့ မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် ဖြတ်၍လျှောက်လေ၏။ အိမ် ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ၎င်း၏ စိတ်၌ –

''ဒီအချိန်ဆို မြင့်အိပ်ပျော်နေပါပြီ … ၊ ဒီမြို့ကို ငါရောက် နေတာ သူ မသိရှာပါဘူး … ''

ဟု တွေးမိကာ စိတ်ပျက်အားငယ် သွားလေ၏။ ထို့နောက် မိုးသီးသည် အိတ်တွင်းမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထုတ်၍ ယမ်းမီးခြစ်ကို ရှဲခနဲခြစ်ကာ မီးတို့လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မြင့်၏စိတ်၌လည်း ...

''သူ့ကို ငါလွမ်းပြီး အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတာ ကိုမိုးသီးတစ် ယောက် သိမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ . . . ''

ဟု ဆိုကာ စိတ်ပျက်အားငယ် နေလေ၏။ ထို့နောက် ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်၍ လမ်းဘက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မိုးသီးခြစ်လိုက်သော ယမ်းမီး ခြစ်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် မိုးသီး၏မျက်နှာကို သဲကွဲစွာတွေ့ လိုက်ရလေ၏။ ထိုသို့ ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ပြီး ယမ်းမီးခြစ်ငြိမ်း သွားသောကြောင့် –

''အမယ်လေးတော် … မီးခြစ်ဆံကလည်း တိုလိုက်တာ'' ဟု ရေရွတ်မိလေ၏။ မိုးသီးလည်း ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မြင့်သည် အိမ်အတွင်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် အနီးရှိ

දිඃමෙට් .

ကွမ်းယာဆိုင်မှ ကွမ်းယာရောင်းသော ကိုအာပြဲဆိုသူအား-"ဦးအာပြဲရယ် ...၊ တစ်ဆိတ်လောက် ကူညီစမ်းပါ ...၊

ဟောဟိုမှာ လျှောက်သွားတဲ့လူ ဘယ်အိမ်မှာ တည်း သလဲဆိုတာ မြင့် သိချင်ပါတယ် . . . ' '

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကွမ်းယာရောင်းသော ကိုအာပြဲက – ''စိတ်ချ … ''

ဟု ဆိုကာ မိုးသီး၏နောက်သို့ စပ်သုတ်သုတ် လိုက်လေ၏။ များ မကြာမီ၌ ကွမ်းယာရောင်းသော ကိုအာပြဲ ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင် မြင့်အား–

> ''အဝေးကြီးမဟုတ်ဘူး မြင့်ရေ … ဟိုဘက်လမ်းထိပ် က သဟာယထမင်းဆိုင်ရဲဘေးက ကိုလှဖေဆိုတဲ့ လူရဲ့ အိမ်မှာ တည်းတယ် … ''

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်လည်း မအိပ်တော့ဘဲ မိုးလင်းသည်အထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ စောင့်လေ၏။ မိုးလင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြင့်သည့် မြင်းလှည်းငှား၍

မိုးသီးတည်းသောအိမ်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ မိုးသီးနှင့် ပက်ပင်းပင် တိုးလေ၏။ မြင့်က မိုးသီးအား –

''ကိုမိုးသီး … ''

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ – ''ဟုတ်တယ် မြင့်၊ ကိုမိုးသီးစိတ်တွေ ဗလောင်ဆူပြီး အလုပ်လုပ်မရလို့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ ဒီကိုရောက်နေတာ သုံးရက် လောက်ရှိပြီ . . . ''

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

''မြင့်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုမိုးသီးရယ် … ညက မြင့်တို့အိမ်ရှေ့ရောက်မှ ကိုမိုးသီး ဆေးလိပ်မီးခြစ်လိုက် တာကို မြင့် သေချာတွေ့လိုက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အနား ကကွမ်းယာဆိုင်က လူကြီးကို လိုက်ခိုင်းရတာ''

ဟု ပြောလျှင် မိုးသီးက = ''မြင့် … ကိုမိုးသီးနဲ့ လိုက်မယ်မဟုတ်လား''

ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က 🗕

''မြင့်က ကိုမိုးသီးနဲ့မလိုက်လို့ ဘယ်သူနဲ့လိုက်ရမှာတုံး၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မလိုက်နိုင်ဘူးနော် ...၊ အဖေက အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီနေတောင် ဆေးရုံပို့ရမယ် ထင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုမိုးသီးအနေနဲ့ မြင့်အဖေ ကျန်းမာတဲ့အထိတော့ စောင့်ပါဦး''

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးက–

''စောင့်ရမှာပေ့ါ မြင့်ရယ် ...'' ဟု ပြန်၍ပြောပြီးလျှင် မြင့်၏ လက်ကလေးကို ဖမ်း၍ကိုင်လိုက် လေ၏။ ထိုအချင်းအရာကို မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်နေသော မောင်လွင်က ၎င်း၏ဆရာ စက်သူဌေး ကိုသာဒင်အား ပြန်၍ ပြော ပြလေ၏။

ထိုအခါ ကိုသာဒင်က 🗕

🛈 ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာပေ

''ငလွင်ရေ … အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ကျ မင်းဘက်က လုပ်စရာ ရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ပေတော့၊ ဒီကောင်လက်ဦးသွားလိမ့် မယ်`'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူဆိုးမောင်လွင်က –

''စိတ်ချပါ ဆရာရယ်၊ ဒီနေ့ည ကျွန်တော် အပြီးသိမ်း လိုက်ပါ့မယ် ...'

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုညက အိမ်ရှေခုံတန်းကလေးတွင် ထိုင်ကာ မိုးသီးသည် တယောထိုးနေ၏။ လမှာ နှင်းမှုန်များကြားဝယ် မှုန်ရီမှုန်ဝါး ထွက်နေ ၏။ မောင်လွင်နှင့် အဖော်လူဆိုးတစ်ဦးသည် မြင်းလှည်းနှင့် မိုးသီး ထိုင်နေရာအနီးသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် မြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်းကာ မိုးသီး၏နောက်မှနေ၍ မိုးသီး၏ခေါင်းကို သံတုတ်ဖြင့် တအားလွှဲ၍ ရှိက်လိုက်ရာ မိုးသီးမှာ အလစ်အငိုက်မိ၍ ခံလိုက်ရလေ၏။

မိုးသီးသည် လုံးဝမေ့မျော၍ သတိလစ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ မောင်လွင်တို့ နှစ်ယောက်သည် မိုးသီးကို မြင်းလှည်းပေါ်တင်ကာ မြစ်ကမ်းပါးတစ်ခုဆီသို့ မောင်းသွား၏။ မြစ်ကမ်းပါးတွင် ကြိုးချည်၍ ရပ်ထားသော သမ္ဗန်ဝမ်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဖိုးသီးကို ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး နောက် မောင်လွင်တို့သည် သမ္ဗန်ကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်လေတော့၏။ သမ္ဗန်သည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း မျောချင်သလို မျောပါနေလေ၏။

မိုးလင်းခါနီးတွင် အခြားသောသမ္ဗန်တစ်စီးက တွေ့သဖြင့် သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေသော မိုးသီးကို မြင်တွေ့သွားကြကာ ၎င်းတို့ ၏ သမ္ဗန်ဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ခေါ်သွားကြလေ၏။ သမ္ဗန်သမားတစ်ဦး က -

> ''စိန်ရိုးရေ . . . တစ်ယောက်ယောက်ကရိုက်ပြီး သမွန်ထဲ လာပစ်ထားတာကွ …၊ အသက်တစ်ချောင်း ကယ် ကောင်းပါတယ်ကွာ … ''

ဟု ပြောရာ စိန်ရိုးဆိုသူက 🗕

''ဟေ့ … ခြေကျိုး၊ အသက်ကယ်တာက ဟုတ်တယ်ကျွ၊ တို့ လက်ထဲမှာ သေသွားရင် တို့က လူသတ်မှုဖြစ်သွား မယ်နော်၊ အဲဒါလည်း ကြည့်ဦး ... ''

ဟု သတိပေးလေ၍။

''ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ … ၊ လူသတ်မှုဆိုတာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လို့ရ တာမှမဟုတ်ဘဲ''

ဟု ခြေကျိုးက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ၎င်း သမ္ဗန်သမားနှစ်ဦးလည်း ချောင်းကလေးအတွင်းသို့ လှော်စတ်သွားပြီးလျှင် မိုးသီးအား ချုံကြီး တစ်ချုံအောက်ဆီသို့ ရွှေ၍ထား ကြလေ၏။

စိန်ရိုးနှင့် ခြေကျိုးသည် သမွန်တွင်ပါသော ရေနံဆီ မီးခွက် ကြီးကိုထွန်းကာ ၎င်းတို့ ကယ်ဆယ်လာသောသူကို သေချာကြည့် ကြပြီးလျှင် --

> ''ဟား … ကံကောင်းလို့ဟေ့ … ၊ တို့ကယ်လာတဲ့လူ ဟာ တကယ့်လူကောင်းကွ၊ တစ်ခါက ငါတို့ကို ဝပ်ရှော့ ပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကိုမိုးသီးကျ ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့

🕒 ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာဝပ

🛈 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

ကြျံတယ် မဆိုနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလူမှာ ရန်ပြုံးရန်စမရှိပါဘူး ..., ''

ဟု စိန်ရိုးက ပြောရာ ခြေကျိုးက –

"ရန်မရှိဘူးမပြောနဲ့ကွ၊ ရန်ရှိလို့ ရန်သူက အသက်ကို လုပ်ကြံပြီး သမ္ဗန်နဲ့ မျှောလိုက်ပြီလေကွာ….၊ သူတော် ကောင်းမို့လို့ နတ်ကောင်းစောင်မပြီး တို့နဲ့တွေ့တာကွ…."

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးသီး သတိရလာသောအခါ စိန်ရိုးက အရက်အနည်း ငယ်ကို ပါးစပ်အတွင်းသို့ လောင်းထည့်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် စိန်ရိုးက

> "ဆရာကိုမိုးသီး ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ … ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်ဟာ တခြားလူတွေမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားတပည့်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူး သေးတယ်၊ စိန်ရိုးနဲ့ ခြေကျိုးတဲ့ … ၊ ခြေကျိုးက ဝပ်ရော့မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း သူ့ရဲ့ခြေဖျားပေါ်ကို လေး လွတ်ကျလို့ ခြေချောင်းလေး တွေကြေပြီး ခြေကျိုးဖြစ် သွားတာ … ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဆရာဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အလုပ်ကထွက်ပြီး သူများကားကို ခိုးရောင်းမိလို့ ထောင်ကျသွားကြတာလေ … ၊ ဆရားကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ထားမယ်၊ ဒဏ်ရာကို ဆေးကုပြီး သက်သာမှ ပြန်ပို့ပေးမယ် … ၊ ဘာမှမပူနဲ့ … ၊ ကွန် တော်တို့နှစ်ယောက်က လူဆိုးဆိုပေမဲ့ စိတ်ကောင်းရိုကဲ့

വ്യാവി

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် စိန်ရိုးတို့နှစ်ယောက်သည် မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်လိုက်သည်မသိ။ ထိုမြို့၏ဆေးရုံကြီးမှ အနာကို ဆေး ထည့်တတ်သော လူတစ်ယောက်ကို ရအောင်ခေါ်လာပြီးလျှင် အနာ ကို ဆေးထည့်နိုင်းလေ၏။ ထိုသူကလည်း ဆေးထည့်ပေးရုံမျှမက သောက်ဆေးများပါ ပေးလေ၏။

ခြေကျိုးက ဆန်ပြုတ်ပြုတ်၍ မိုးသီးအား ဆန်ပြုတ်တိုက် လော်။

မိုးသီးတည်းသောအိမ်မှ ကိုလှဖေက မိုးသီးပျောက်ဆုံးမှု နှင့်ပတ်သက်၍ ရဲသို့ တိုင်တန်းလိုက်ပြီဖြစ်၏။ ရဲမှလည်း ရသမျှ သဲလွန်စကို ရှာဖွေရာ ကျောင်းဆရာမလေးမြင့်ကိုပါ ခေါ် ယူ၍ မေး မြန်းလေတော့၏။ မြင့်၏ထွက်ချက်အရ ကိုသာဒင်ကို ခေါ် ယူမေး မြန်းကာ ကိုသာဒင်၏လက်ပါးစေ လူဆိုး ငလွင်အား ဖမ်းဆီး လိုက်လေတော့၏။

မြင့်မှာမူ မိုးသီးအတွက် ရတက်မအေးကာ ငိုကြွေး၍ နေရလေ၏။ ဖခင်ကြီး၏ရောဂါမှာလည်း မသက်မသာရှိလေ၏။ မိုးသီးကိုမူ ၎င်း၏တပည့်တော်ခဲ့ဖူးသော လူဆိုးနှစ်ဦးက အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ တောစပ်မှချုံကြီးတစ်ချုံအောက်မှ တစ်ချုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာထားပြီးလျှင် ပြုစုကြလေ၏။ မိုးသီးမှာမူ ထူပေးသူရှိမှ ထိုင်နိုင်သောအဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်လေ၏။

့ မိုးသီးသည် လူဆိုးနှစ်ဦးနှင့်အတူ ချုံကြီးထဲတွင်နေရင်း ''သီတင်းကျွတ်သွားပြီ …. `

''သကြန်ကျသွားပြီ … ''

ဟုသာ မှတ်သား၍နေရလေ၏။ အမှန် စင်စစ်ပြောရလျှင် အပြင် လောကနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်နေပြီဖြစ်၏။ မိုးသီး၏ တပည့်နှစ်ဦးမှာလည်း အမှုရှိ၍ ညအခါများတွင်သာ လှုပ်ရှား၍ နေ့အခါများတွင် ပုန်းအောင်းနေကြသူများ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ မူယာ၏ဘေးတီးမှုကြောင့် ကိုသာဒင်နှင့် မြင့် ပို့အိပ္ပါလေသခဲ့ဖိ ရြဲလေဘိုသည့်သည်သည်မှာ ရှိသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

မိုးသီးကိုမူ ဒဏ်ရာသက်သာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိန်ရိုး နှင့် ခြေကျိုးတို့က အမေနတ်အိမ်သို့ ပြန်၍ပို့ခဲ့လေတ်။ ထိုအချိန် ကာလမှာ များစွာကြာမြင့်ခဲ့ ပြီဖြစ်၏။ အနည်းဆုံး ချုံကြီးများ အောက်တွင် မိုးသီးသည် (၅)နှစ်ခန့် နေခဲ့ရ၏။

မူယာမှာမူ မြင့်တို့<u>၏မြို့</u>မှ မပြန်သေးဘဲ မြင့်တို့၏မင်္ဂလာ ဆောင်ပြီးသည်အထိ အားကြိုးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေ၏။ ကိုသာဒင်မှာ မြင့်၏ဖခင်ကြီး ယူသွားသောငွေအတွက် မြင့်တို့၏ မိသားစုနေထိုင်သောအိမ်ကို သိမ်းမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့၏။ မြင့်သည် မိခင်ကြီး၏မျက်ရည်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ကိုသာဒင်အား လက်ထပ် **സ്നിെഡെന്നേതി**။

ထိုအချိန်အထိ မိုးသီးသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေ

သည်ကို ၎င်းအနေနှင့် မသိရှာခဲ့ပေ။ မိုးသီးမှာ အိပ်ယာအတွင်းမှ မထနိုင်ဘဲရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် သွယ်သွယ်တို့ဖြေဆိုခဲ့သော ဆယ်တန်း အောင်စာရင်း ထွက်လေ၏။ သွယ်သွယ်သည် အောင်ရုံမျှမက ဘာ သာစုံ ဂုဏ်ထူးထွက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရသွား လေ၏။ မြိုးကြီးနှင့် စန္ဒာမှာ ဂုဏ်ထူးမထွက်သော်လည်း ဆယ်တန်း အောင်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်က တိုးကြီးပင် ခုနစ်တန်းအောင်သွားပြီဖြစ်၏။ မိုးသီးသည် ထိုနေ့က ထမင်းစ၍ စားနိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အမေန က ဘဲသားဟင်းချက်၍ ကျွေးလေ၏။

မိုးသီးသည် ထမင်းစားပြီးနောက် ဟိုသည်လမ်းလျှောက်၍ ကြည့်ရာ စားပွဲပေါ်တွင် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့သဖြင့် ဖွင့်ကြည့် မိလေ၏။ ထိုသို့ဖွင့်၍ကြည့်ရာ မြင့်တို့၏ မင်္ဂလာဆောင်ဓာတ်ပုံများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မိုးသီးလည်း ထိုဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီးလျှင် ဆို့နှင့်၍သွား လေတ်။ အမေနမှာလည်း မြင့်ထံသို့ မိုးသီးအိမ်သို့ ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ပြန်ရောက်လာပုံကို စာရေး၍ပေးပို့ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

မိုးသီးသည် တစ်စတစ်စ ကျွန်းမာလာပြီဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် မိုးသီးက –

''အမေ … ကျွန်တော် ဝပ်ရှော့ဆင်းမယ်၊ မြိုးကြီးက တွဲ

ြီးပို့ပေါ့

လမ်းထိပ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ထားလေရဲ့ ဟု ပြောသဖြင့် မိုးသီးလည်း ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ယောမင်းကြီးဖွင့်ထားသော 'မိုးဒေဝါ'ဆိုသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သတည်း။ ။

ဟု ဆိုသဖြင့် မြိုးကြီးက ဝပ်ရှော့သို့တွဲပြီး ပို့ရ၏။ မိုးသီး၏ဝပ်ရှော့ သည် ပိတ်ထားရသည်မှာ (၅)နှစ်ကျော်ခန့် ကြာပြီဖြစ်၏။ ဇိုးသီးသည် ဝပ်ရှော့နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အံ့ဩ၍သွား လေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝပ်ရှော့တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု တင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုဖတ်၍ကြည့်ရာ –

မိုးဒေဝါ ဝပ်ရော့

ဟူသော စာတန်းကို တွေ့ရလေ၏။ မိုးသီးဝပ်ရော့သို့ ရောက်သောအခါ ဝပ်ရှော့မှ သောင်းစိန်ဆိုသည့် အလုပ်သမား നസേന -

> ''ဒါတွေအားလုံး မမူယာနဲ့ ယောမင်းကြီးတို့ စီစဉ်တာလေ၊ ဆိုင်း ဘုတ်တင်တဲ့နေ့က မမူယာပဲ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပြီး ဆိုင်းဘုတ် တင်လိုက်တယ် ... " ဟု ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက – ''နေစမ်းပါဦး . . . ၊ ယောမင်းကြီးက ဘယ်ရောက်သွား િં∂એ"

ဟု မေးရာ ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားလေး သောင်းစိန်က – ''ယောမင်းကြီးက ကိုမိုးသီးမရှိတော့တဲ့နောက် ဝပ်ရှော့ မလုပ်တော့ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ရောင်းမယ်ဆိုပြီး ဟိုဘက်

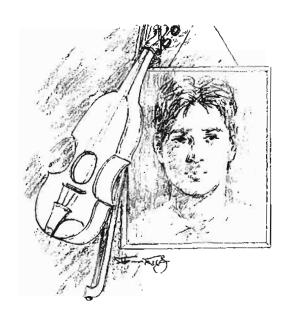
၁၂၆

အခန်း (၁၂) ထမင်းဝိုင်းလေး ပြန်လည်ရှိပြည်သွားပြီ

တစ်နေ့တွင် မြင့်သည် နိုးသီးနှင့်လာ၍တွေ့၏။ နိုးသီးသည် အရိုက်ခံရ၍ သမ္ဗန်ဖြင့် မျောခဲ့ရပုံမှအစ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ ပုံတို့ကို မြင့်အား ပြောလေ၏။ မြင့်လည်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေး၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏မြို့သို့ ပြန်သွားလေ၏။

မြို့သို့ရောက်လျှင် ကိုသာဒင်မှာ မြင့်ထက်အရင် ယူထား သော သားကြီးမယားကြီးရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်လေတော့၏ ထိုအခါ မြင့်သည် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ရှေ့နေတစ်ဦးနှင့်တိုင်ပင်ကာ ကိုသာဒင်နှင့် ပြတ်စဲသည်အထိ အချိန်ယူ၍ စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်

urmeseclassic.com

လေ၏။ ယခုတစ်ခါ ယောက်မကို သွားကောက်သူမှာ တိုးကြီးမဟုတ်၊ မိုးသီးဖြစ်နေ၏။

မိုးသီးသည် မြင့်၏ သားရေသေတ္တာလေးကို ကူ၍ဆွဲပေး ရင်း မြင့်ကို ဖေးမကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွား၏။ မြင့်၏ကိုယ်မှ မိုး စက်မိုးပေါက်များကို သုတ်ပစ်ရန်အတွက် တန်းပေါ်မှမျက်နှာသုတ် ပုဝါကိုယူကာ မြင့်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

မြင့်သည် ခေါင်းပေါ် နှင့်မျက်နှာမှ မိုးစက်ပိုးပေါက်များကို သုတ်ရင်း

''အဖြစ်အပျက်က ခဏလေးလို့ အောက်မေ့လိုက်ရတယ် နော်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကာလက အကြာကြီးပဲနော် ... '' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ထမင်းစားပွဲတွင် ဝိုင်းကြလေ၏။ သို့သော် လူမှာ မစုံတော့ပေ။

၎င်းတို့ ထမင်းစားနေစဉ်မှာ သွယ်သွယ်သည် ပခုံးပေါ် တွင် နားကြပ်ကလေးတင်၍ ရောက်လာ၏၊ သွယ်သွယ်မှာ ဆရာဝန်မ ကြီး ဖြစ်၍နေပြီဖြစ်၏။ သွယ်သွယ်ရောက်ပြီး များမကြာမီ၌ စွန္ဒာ ရောက်လာ၏။ စန္ဒာမှာ တက္ကသိုလ်တွင် လက်ထောက်ကထိက လုပ် နေဘဲ။ ထို့နောက် ပြိုးကြီးသည် တံတားကြီးတစ်စင်းဆောက်နေသော အင်ဂျင်နီယာကြီးအဖြစ်ဖြင့် ပြန်၍ရောက်လာ၏။

ထိုအချိန်၌ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်၍ တက်လာသော လူ တစ်ဦးကို မြင်လျှင် မြင့်က မသိသဖြင့် 🗕 ''တိုမှာ … ဘယ်သူလဲ''

လေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် စက်သူဌေးကိုသာဒင်သည် မြင့်နှင့် အပြီးအပိုင် ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ရ လေတော့၏။

ကွာရှင်းပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုသာဒင်က မြင့်ကို အိမ်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်မပေးဘဲ မောင်းထုတ်လိုက်လေ လော်မူ။

ထိုအချိန်၌ မြင့်၏မိဘနှစ်ပါးမှာ မရှိရှာတော့ပေ။ မြင့်တွင် အားကိုးစရာဟူ၍လည်း မရှိတော့ပေ။ အစ်ကိုတစ်ဦးရှိသော်လည်း ၎င်းအစ်ကိုမှာ လိမ်လည်မှုဖြင့် ထောင်ကျနေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မြင့်သည် လက်ဆွဲသားရေအိတ် ကလေးကို ဆွဲကာ ဘူတာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ၎င်း၌ သွားရန်လမ်းမရှိတော့ ပေ။ တစ်ခုတည်းသောလမ်းမှာ အမေနု၏အိမ်သို့သာဖြစ်၏။

ရထားလက်မှတ်ဝယ်ကာ ထိုင်ခုံတွင် တက်၍ထိုင်လိုက် လောက်။ ရထားမှာ 'တူ'ခနဲ အသံပေး၍ တဂျုန်းဂျုန်း စတင် ထွက်ခွာသွားလျှင် မြင့်၏ ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးကြီးခံစား လိုက်ရလေ၏။

အမေနု၏အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ၌ မိုးသည် သဲသဲ မဲမဲကြီး ရွာနေ၏။ မြင့်သည် ခြဲတံခါးလေးကို ကိုင်ပြီးလျှင် – ''အမေန ംം. ၊ အမေန ംം. ''

ဟု အော်ဟစ်၍ ခေါ်လေတော့၏။ အမေနသည် ဘဲသားဟင်း အိုးချက်နေရာမှ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် 🗕

''ဆရာမလေး ပြန်လာပြီဟေ့ … '' ဟု အော်ကာ လက်တွင်းမှ ယောက်မကို ယောင်ရွှ်လွှင့်ပစ်လိုက်

မိုးဒေဝါ

ဟု မေးလိုက်ရာ မိုးသီးက –

''တိုးကြီးလေ … ''

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင့် က –

''အမယ်လေးတော် … တိုးကြီးက တကယ့်ကို စစ်သား

ကြီးဖြစ်နေပြိပဲ``

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တိုးကြီးက–

''ဆရာမရယ် …၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးလို ကား လည်း မပြင်တတ်ဘူး၊ မိုးဒေဝါလည်း မဆိုတတ်ဘူး

ဆိုတော့ တပ်ထဲ ဝင်လိုက်တာပေါ့ ….`

ဟု ပြောရင်း ဆရာမကို အလေးပြုလိုက်လေ၏။ မြင့်က – ''လေးစားပါတယ် တိုးကြီးရယ် … ''

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက – ''ဆရာမပြန်လာတာကို အမေက ဘယ်လောက် ဝမ်း

ဆရာမပြနလာတာကို အေလော ဘယ်ဆင်ဘက် ပေး သာလိုက်သလဲ မပြောနဲ့၊ လက်ထဲကယောက်မကြီးကို ယောင်ပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်သွားပြီးကောက် ထားရတယ်၊ ယောက်မ ကောက်ပေးမယ့်တိုးကြီးက တပ်ထဲရောက်သွားပြီကိုး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ထမင်းဝိုင်းကလေးသည် ခါတိုင်း ကဲ့သို့ပင် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းဖြစ်သွားလေတော့၏။ မိုးမှာလည်း တိတ်သွားပြီဖြစ်၏။ ထမင်းစားပြီသောအခါ မိုးသီးသည် တိုင်တွင်ချိတ်ထား သော တယောကလေးကိုဖြုတ်၍ ဝရံတာတွင် သွား၍ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက် မိုးဒေဝါသီချင်းကို ထိုးလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မြင့်က အနီးသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် –

> ''ကိုမိုးသီး … မိုးရွာမှ တယောထိုးတယ်ဆို … ၊ အခု မိုးမရွာတော့ဘူးလေ … ''

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးက

''မိုးက ရွာနေပါတယ်၊ မြင့်မတွေ့လို့ပါ … ''

ဟု ပြန်၍ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က – ''ဘယ်မှာရွာလို့လဲ''

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

''ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရွာနေတုန်းပဲ … ၊ မိုးစက်မိုးပေါက် တွေဟာ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်ထဲကနေ သမုဒ္ဒရာထဲကို ရောက်နေပြီ ဒါပေမဲ့ မပြည့်သေးဘူး ဆက်ပြီးရွာနေတုန်းပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်ရည် မိုးတွေလေ … ''ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မြင့်သည် ခေါင်းလေး ကိုင့်၍ မိုးသီး၏ ပခုံး ပေါ်တွင် မိုလိုက်ရင်း –

''တိတ်ပါတော့ မိုးရယ် … ''

ဟု တိုးတိုးညင်ညင်ကလေး ပြောလိုက်လေတော့သတည်း . . . ။ #

ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ၎င်းတို့ စုဝေးစကားပြောနေ ကြစဉ် တိုးကြီးက –

🕒 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

🕑 ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာဒပ

''ရှေ့မှာ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ရောက်နေတယ်''

ဟု ပြောသဖြင့် အမေနုက –

''အထဲကိုပင့်လိုက်ပါ သားရယ် … ''

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ တိုးကြီးလည်း ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးကို ပင့် လာလေ၏။ ခေါင်းရင်း ဘက်တွင် နေရာချထားပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မိုးသီးလည်း ကုန်း၍ဦးချပြီး မော့၍ကြည့်လိုက်ရာ – ''ဟာ … တခြားလူတွေအောက်မေ့တယ်၊ ဦးဇင်းစိန်ရိုးနဲ့

ဦးဖင်း ခြေကျိုးပါလား … ``

ဟု တအံ့တသြဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးက – `'ဟုတ်တယ် ဒကာကြီး။ ကျုပ်တို့နှစ်ပါးလည်း နောင်တ တရားတွေရပြီး တရားအားထုတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး

ရဟန်းတက်လိုက်ကြတာပဲ ...

ဟု မိန့်လိုက်ရာ မြင့်က ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာအပြစ် အသိအမှတ် ပြုရန် လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် တိုးကြီးကပင် 🗵

``ရှေ့မှာ သီလရှင်တစ်ပါး ကြွနေပြန်ပြီ • • • ``

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။ အမေနုက –

''သားရယ် 🔐 အဲဒီဆရာလေးကို အိမ်ထဲပင့်လိုက်ပါ നുധ് ''

ဟု ပြောသဖြင့် တိုးကြီးလည်း သွား၍ကြည့်လိုက်ရာ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ဆရာလေးတစ်ပါး အိမ်တွင်းသို့ ကြွလာလေ၏။ မိုးသီးလည်း ထို ဆရာလေးကို သေချာကြည့်ပြီးနောက် `ဟာ … ` ဟု အံ့အား သင့်စွာ အော်လိုက်လေ၏။

''သီလရှင်ဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲ အောက်မေ့တယ် … ၊ မမူယာကိုး … ''

ဟု ပြောလို<mark>က်ရာ –</mark>

ဲဟုတ်တယ် ကိုမိုးသီးရေ … ဆရာလေးလည်း နောင် တရပြီး တရားဘက်ကိုလိုက်မယ်ဆိုပြီး လူဝတ်ကြောင် ကိုစွန့်ပြီး သီလရှင်ဝတ်လိုက်တာပဲ`

ဟု ပြောလျှင် ဆရာဝန်မလေး သွယ်သွယ်က – ''ဆရာလေးရဲ့ လိုအပ်သမျှကို သွယ်သွယ့်ကို လျှုခွင့်ပေး

ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာလေး ဒေါ်မူယာက သာစုသုံးကြိမ် ခေါ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဦးဇင်းနှစ်ပါးနှင့် ဒေါ်မူယာတို့ ပြန်ကြွ သွားလေတော့၏။

မိုးသီးသည် ဝရံတာသို့ထွက်၍ထိုင်၏။ ရွာခဲ့သောမိုးမှ မိုးစက်မိုးပေါက် များသည် မိုးသီး၏ဆွယ်တာ အဖြူကလေးပေါ်တွင် သီးလျက်ရှိနေကြလေ၏။ ထိုဆွယ်တာလေးမှာ မြင့်ထိုးပေးထားသော 'မိုးဒေဝါ'ဆိုသည့် ဆွယ်တာလေးပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ထို့နောက် မိုးသီး၏ဆွယ်တာအဖြူကလေးပေါ်တွင် သီးနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်ကလေးများကို မြင့်က ပါးကလေးဖြင့် ပွတ်၍ ဖြေလိုက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်ကလေးကို အသာဟ၍ အာ ငွေ့ ကလေးဖြင့် `ဟား`ခနဲ ပူနွေးအောင် လုပ်လိုက်လေတော့

🗇 ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

သတည်း …။ ။

။ ဆရာမကြီး အလင်္ကာ ကျော်စွာ ဒေါ် စောမြ (မှတ်ချက် ။ အေးကြည် ရေးသားခဲ့သော 'မို့အေဝါ' ပတ်ပျိုးသီချင်းမှာ ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုသီချင်းကို ဒေါ်လှရွှေက သီဆိုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်ကပင် ထိုသီချင်းကို လွန်စွာနှစ်သက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ယခု ကျွန်ုပ်**ဂ**ါဝတ္ထုတွင် ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်အဖြစ် မိုးဒေ*ါ* ဟူသောအမည်ကို အသုံးပြုထားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်သူ များအနေနှင့် ခွင့်လွှတ်ပါရန် အနူးအညွှတ်တင်ပြအပ်ပါသည်။

နောင်လာနောက်သားများ ထိုသိချင်း၏စာသားကို သိစိမ့် သောငှာ သီချင်းစာသားကိုလည်း ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။ စာရေးသူ)

ဗွဲ့သေျှဝညည်။

CLASSIC

(အို … မိုးအေဝါ … ရှစ်တိုင်း … မှိုင်းဆင်ကာ ခိုးလဲ့မှုန် ပြာ ... ညိုးဖွယ်ညိုးဖွယ့်ကြုံလာ ... စာနာသင့်ပါငဲ့ ... ပြိုးမာန်တော် roifesemins inse...)

(အို . . . ကြုံရမယ့်ဗျာပါ ကိုယ်ထီးညည်းယောင်မိ ကာ) (မိုင်းပြာပြာ မြူခိုးငယ် မိုးပတ်လည်ဝိုင်း …) (အို … တိုင်းနယ် ရှစ်ခွင်ရော်ရမ်း ဘယ်မမြင်)^၂ (လွမ်းလေအင် ရွှေဘဝင်ကျွမ်း ရွာ သွန်းချဲ့ မိုးပဇ္ဇုန်) . . . (ခြုံခြုံဘယ်မလုံ ရွှေသည်းဆတ်ဆတ် တု\$) ...

(ဖော်မစုံ … တော်ရုံသာ (ရွာတန်သင့်ပါငဲ့) အှိ သခင့် မိုးနုတ်ဆွေရယ် … ငြိုးမာန်တော်ပွေပါခဲ့တော့ တိတ်ပါစမ်း …

အေးတုန်လို့ချမ်း)^၂ . . . ရှစ်ခန်းနယ်ခွင် မြူမင်းလွင်ဆိုင်းပါလို့ ခြုံခြုံသင်တိုင်းနဲ့ မှိုင်းအုံလို့ဆင် (ကိုးရပ်နယ်ခွင်) ကြုံအင်ကတ်အောင်လေးလွှမ်း . . . ထပ်သည်အင် ...

(ဖြေမရွှင် ဆွေးစေဖို့ အရေးတော်ကြုံ)^၂ ခုများနှယ် ... ဟိုအမ္ဗန်က မာန်ဟုန်တော်ပျိုး . . . (မျက်မာန်တော် ငြိုးပါနဲ့ ခိုကိုး သူပါ)^၃ (မိုးဒေဝါ)^၂ ရွာတော်ရေးကိုလေး တွေးချင့်လိုက်ပါ . . . ငွေနှင်းမှုန်ပြာပြာ . . . ဘယ်ကိုမှာမှ သိနိုင်ဘဲ မိုးမစဲ ရွာ

စေ့စွေ … ဟိုတိမ်ခြေကသာ လေညင်းသွေး … ထက်ကျေအာ ကာ … မှိုင်းတမို့မို့ ရှုတိုင်းမြင်ရာ … ဆိုင်းအဆိုဆို (မိုးလုံးဆင်ပြင် ကိုးခွင်ဝိုက်ကာခြုံ … ဟိုအမျှန်က မှုန်ရီမှိုင်း နှင်းမြူခြေဆိုင်း

သိုင်းဟန်နွဲ့ချီ \dots) (အို \dots မျှော်လေတိုင်း မှိုင်းဆင်ခဲ့ပြီ) $^{\circ}$ (မြူဝန်းလို့ရှိ ဖြေသည်တော့နိုင်ရေး) . . . သည်ရဂုံ စုံမြိုင်ကျေးငယ်မှာ . . . ဘုန်းကြုံရခင်း . . . (ဖော်ဝေးသူမှာ ပူပါဘိအရေး . . .) မြနှင်းရည်

လေပြည်ဝိုင်းတယ် လွမ်းသူ့အဆွေး ...။

၁၃၆ 🔾 ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာပေ ပြုံးပန်းတစ်ရာဓာပေ

၁၃၅